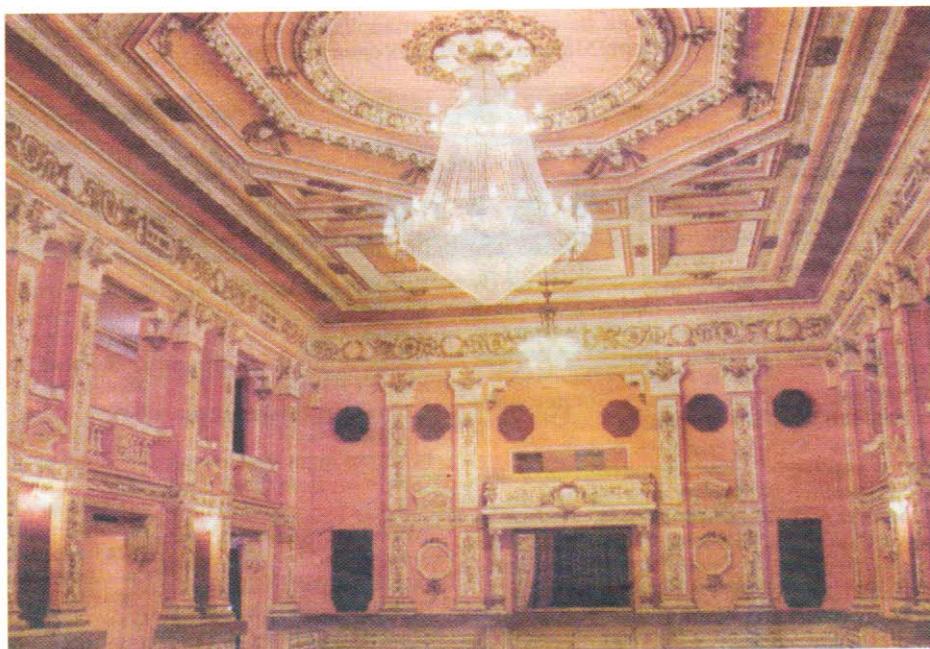

БОРБА®

Въ тази зала на 5 юни 2004 г. за първи път в България се проведе конгресъ на Българския национален фронтъ, създаденъ презъ 1947 г. отъ български емигранти, прокудени от Родината от хищната, жестока и варварска комунистическа власть.

Въ сжщата зала на 4 юни тази година Българския национален фронтъ, Инк., ще проведе XXX си юбилеенъ редовенъ двугодишенъ конгресъ. На него сж поканени да присжтстватъ делегати отъ всички страни, въ които фронтътъ има секции.

България, София. Централенъ воененъ клубъ. Входъ къмъ концертната зала, въ която ще се проведе XXX конгресъ на БНФ.

Из Доклада на председателя на БНФ, Инк. на XXIX конгрес в София – 5 и 6 юни 2004 г.

Тенденциите в последните години показват едно намаляване на активността на БНФ в емиграция и засилване на неговото влияние и дейност в страната. Това беше правилно оценено на предишния, 28-и конгрес и тогава бе взето решение настоящият конгрес да се състои в България.

Естествено е при това положение нашата организация да засили дейността си в България. С нашето участие в обществения живот на страната се явяват и нови задачи освен неизменните цели, поставени още при основаването на организацията – борба против комунизма във всичките му форми и възстановяване на Търновската конституция – естествено, осъвременена.

Ние трябва да вземем отношение и към някои текущи проблеми, възникващи с влизането на България в Европейския съюз. Много неща трябва да

бъдат съгласувани и много – преразгледани.

Ние ще продължаваме да настояваме за обявяване на референдума от 1946 г. за незаконен, тъй както и т.нар. народен съд и обявяване на произнесените от този съд присъди за невалидни.

Символите на комунизма все още тровят атмосферата в нашата Родина, все още градове и села носят имена на терористи-убийци, а в центъра на столицата се издига паметникът на поробителя, една несъществуваща вече държава. Това е обида за нашето национално достойнство...

Двадесет и деветият конгрес на Българския национален фронт, Инк. – конгрес на настоящето и бъдещето

Г. Спасов – зам.-председател на БНФ, Инк. ("Борба", юли 2004 г.)

Присъствието на делегатите, пристигнали от чужбина, и делегатите и гостите от България показва на обективните наблюдатели, че **БНФ, Инк. има нагласата и отговорността да бъде в челните редици на борбата за ново българско възраждане на българския дух, национална гордост и самосъзнание, които да залегнат в основата на политическия живот днес и утре.** Воля, сили и умение имаме. Опит и дръзновение не ни липсват. В своите публични изяви ние отговорно ще заявим, че БНФ, Инк. ще продължи и засили борбата за разобличаване на популистките венцехваления на "комунистическия рай", целящи предизвикване на носталгия у наивници, недокоснали се до "рая" на българския ГУЛАГ. Той ще продължи и засили борбата срещу кърлежите, впили се в икономиката, подхранени от окрадения залък на трудовия народ. Той ще води непримирима борба срещу рушителите и нарушителите на правовия ред, установен в Родината ни в годините преди комунистическото нашествие, защото този правов ред не беше създаден да обслужва революционната ярост на шепя изменници на татковината ни и терористи, а да установи нормални взаимоотношения между гражданите и да съхрани техния мирен и градивен труд...

В духа на времето

Йордан Ганчовски – секретар на БНФ, Инк. (Из писмо, прочетено на XXIX конгрес)

Уважаеми сънародници, драги съидейници, скъпи гости, госпожи и господа,

...Дясното пространство няма още икономическа база, за да бъде истинско такова – такава база имат представителите на левите партии и това е българският парадокс. Партията не е нещо, на което можеш да сложиш надпис, а върховна прослойка на огромни маси, чиито интереси тя защитава... Именно затова е нужен изключителен подход при решаване на социални проблеми – повече сътрудничество в името на общата съдба, отколкото разединение на неясна основа...

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

+Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ

Редактура комитетъ

+Д-ръ **Георги Панриковъ** — редакторъ

Година 55, брой 2

Книжка сто шестдесетъ и четвърта

Март 2006

Българскиятъ националенъ фронтъ провъзгласява справедливостта, осъществяването на вѣковнитѣ исторически идеали на българския народъ и правото му да живѣе и се развива въ организирана и независима държава – да бжде пълноправенъ членъ на обединеното семейство на свободнитѣ държави, е дългъ и честь на всѣки българинъ.

(Програмни начала на БНФ, Инк.)

Съобщение на ЦУС на БНФ, Инк.

Въ Окръжно отъ 1 декември 2005 г. за свикване на XXX юбилѣенъ редовенъ двугодишенъ конгресъ на Българския националенъ фронтъ, Инк., публикувано въ списание "Борба", бр. 6 отъ декември 2005 г., се правятъ следнитѣ изменения и допълнения:

1. (Следъ обръщението): Уважаеми съидейници, редъ 5 – "на 3 и 4 юни 2006 г. въ София – България" се измѣня: "на 4 юли 2006 г. въ София – България".

2. Къмъ разделъ II се прибавя: "Делегатитѣ отъ чужбина ще получатъ делегатскитѣ си карти при пристигането си въ България".

3. Къмъ разделъ III се прибавя: "Членоветѣ на БНФ, живѣещи въ чужбина, намиращи се по време на конгреса въ България или дошли специално за него, но не като делегати, ще получатъ покани-пропуски за присъствие въ пленарната зала в деня на конгреса или преди него, обаждайки се на телефонъ (02) 987 51 77.

Изпълнителенъ съветъ на БНФ, Инк.

Трети мартъ**Обстановката въ Османската империя и на Балканския полуостровъ въ втората половина на XIX вѣкъ**

Въ втората половина на XIX вѣкъ вследствие на пораженията отъ воденитѣ войни въ Османската империя започва процесъ на вътрешно гържавно разложение. Това благоприятства мѣстнитѣ феодали да проявяватъ по-голяма самостоятелностъ въ икономически зависимитѣ отъ тѣхъ райони. Тази самостоятелностъ постепенно започва да измества централната властъ. Възползвайки се отъ това, българското население бързо се ориентира и съ врогената си находчивостъ се насочва и заема важно мѣсто въ занаятчийството и търговията, изискващи по-голяма образованостъ – качество, което огромна частъ отъ турското население не притежава.

По сжщото време рускитѣ войски въ нѣколко успешни войни успѣватъ да изтласкатъ турцитѣ отъ севернитѣ брѣгове на Черно море и налагатъ владението си до Дунавъ. Това повишава надеждитѣ на българския народъ, че нѣма да бжде далечъ времето, когато и той ще отхвърли вѣковното робство и зависимостъта си отъ бейове и спаши. Този процесъ на вътрешно имперско разложение и загубени войни дава възможностъ да бжде сложено началото на организираната борба на българското национално възраждане. Първитѣ негови дейци сж отъ сръдитѣ на свещеницитѣ, учителитѣ, образованитѣ занаятчии и търговци. Започва борбата за църковна независимостъ, развоятъ на която слага началото на българското духовно и политическо пробуждане, което е мощенъ тласкъ на усиления на българския народъ за политическо освобождение. Просветителната борба преминава въ съпротива, изразяваща се въ образуване на въоръжени чети, противопоставящи се на безчинствата на поробителитѣ. Избухватъ масови селски въстания. Създаватъ се въоръжени съединения отъ смели българи, които подпомагатъ сръбската въоръжена борба за освобождение отъ отоманското робство. По този начинъ политическата активностъ всрѣдъ българитѣ за освобождение се увеличава и придобива своя завършенъ видъ, особено следъ включването въ нея на българскитѣ политически емигранти отъ Влашко и Южна Русия.

Въ края на 60-тѣ години на XIX вѣкъ въ Букурещъ се създава Българскиятъ централенъ революционенъ комитетъ начело съ Любенъ Каравеловъ, който си поставя за целъ чрезъ просвещение да мотивира у българитѣ борчески духъ за освобождение на поробена България. Въ него активно участие взема Василъ Левски, а по-късно се включва и Христо Ботевъ, който активно подпомага Каравеловъ въ списването на комитетскитѣ издания “Свобода” и вестникъ “Независимостъ”. Издания, които даватъ плътъ, смисълъ и съдържание на неугържимия устремъ на българитѣ къмъ просвещение и свобода. Започналата въоръжена съпротива въ България срещу поробителитѣ се засилва и обхваща като активни участници въ нея все по-голямъ брой патриоти, готови да жертватъ живота си за освобождението на родината.

Следватъ въстания... Имената на Стефанъ Стамболовъ, Никола Обретенковъ, Панайотъ Воловъ, Георги Бенковски, Захари Стояновъ обикалятъ отъ уста на уста поробена България и се произнасятъ съ чувство на гордостъ, отговорностъ

и упование. Четимъ въ Балкана и най-вече тази на Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа игатъ да покажатъ, че свободата е сѣло преди всичко на самия народъ и може да бжде извоювана само съ общи действия, въ което сж включени “мало и голѣмо”. Вънецъ на тази борба е Априлското въстание отъ 1876 г., чието кърваво потушаване става причина въ дневния редъ на европейскитѣ държави да влѣзе и въпросътъ за поробена България.

Застѣпничеството на голѣмитѣ европейски държави предъ турскитѣ власти за по-цивилизовани отношения къмъ борещия се за свободата си български народъ, въ чиято добронамѣреностъ никой не може да се съмнява, обаче е само осветената страна на айсберга, нареченъ интереси. Неосветената се заема отъ имперскитѣ интереси на Русия за излазъ на “топло море” – вѣковенъ тѣхенъ стремежъ, за който поробена България е удобенъ претекстъ, а свободна и подг нейна зависимостъ – прекрасенъ изходенъ пунктъ къмъ проливитѣ Босфора и Дарданелитѣ, къмъ свободното Срѣдиземно море. Това не отговаря на интереситѣ на централнитѣ голѣми европейски държави и тѣ отъ другата, неосветената страна на “айсберга” формално подкрепятъ Русия за поредна война съ Турция и съ нескритъ интересъ наблюдаватъ процеситѣ, които биха се развили и ще се развиятъ въ освобождена съ руска помощъ България.

Войната е обявена на 12 априлъ 1877 г. Рускитѣ войски, въ състава на които е включено българското опълчение, сформирано отъ нѣколко хиляди българи доброволци въ Кишиневъ, преминаватъ река Дунавъ и започватъ военни действия срещу турскитѣ войски, които търпятъ поражения и педя по педя отстъпватъ земитѣ, въ които петстотинъ години сж се разпореждали, но които никога не сж били тѣхни. Въ епични боеве съ победенъ маршъ рускитѣ войскови съединения освобождаватъ Добруджа, Мизия, Тракия и се отправятъ къмъ Цариградъ. Турция е принудена да седне на масата на преговоритѣ и да поиска спирание на военнитѣ действия. На 31 януари 1878 г. въ Одринъ е подписано примирие между Русия и Турция и войната е прекратена. На 19 февруари 1878 г. в малкото селце край Цариград Санъ Стефано е подписанъ окончателниятъ миренъ договоръ, отговарящъ на клаузитѣ на примирието, съ който се слага край на войната и на освободенитѣ територии се възстановява българската държава отъ Дунавъ до Цариградъ и отъ Черно море до Охридъ. Тя включва Южна Добруджа, земитѣ на северъ между Стара планина и Дунавъ, цѣла Тракия безъ Гюмюрджина и Одринско, цѣла Македония безъ Солунъ и Халкидическия полуостровъ и обширенъ излазъ на Бѣло море.

Санстефанска България е достоенъ завършекъ на националноосвободителнитѣ борби на българския народъ за политическа и духовна свобода и независимостъ, разположена на територията на българската етническа общностъ, живѣла хиляди години на тѣзи земи и запазила своя обликъ презъ цѣлото петвѣковно робство.

Но както по-горе отбелязахме, неосветената страна на “айсберга”, криеща политическитѣ интереси на западно- и срѣдноевропейскитѣ държави, не остана задоволена отъ подписването на Санстефанския договоръ. Тя съзрѣ, че една голѣма България подг влияние на Русия е сериозна заплаха за тѣхнитѣ интереси на Балканитѣ, отъ една страна, и отъ друга, тя всѣки моментъ би могла да послужи като изходна позиция на Русия въ пѣтя ѣ къмъ овладяване на Проливитѣ за излазъ на топлото Срѣдиземно море.

На 13 юни 1878 г. въ Берлинъ се свиква конференция на европейскитѣ държави, която да преразгледа Санстефанския договоръ. Съ решенията на тази конференция България се разпокъсва на петь

Санстефанска България

части: васално княжество България (Южна Добруджа, Мизия и Софийска област), автономна област Източна Румелия, Северна Тракия, Македония и Одринска Тракия се връщат в територията на Турция, Северна Добруджа се дава на Румъния и Нишка област и Поморавието – на Сърбия. България е разпъната и осакатена. Освободена България след петстотин години турско робство, намерила своята зора в Санстефанския договор, отново е раздробена. Отново между брат и брат е сложена межда. Отново майките сложиха черни забради от мъжа по гъщерите си, по силата на договора останали да живеят в чужда държава. Отново българи се оказаха в робство, което днес, 128 години след Освобождението от османското робство, продължава, за да удовлетвори политическият имперски интерес за влияние и власт, за преразпределяне на зоните за влияние в Европа.

19 февруари 1878 г., подписване на Санстефанския договор

На насъ, потърпевшият от решенията на великите държави, ни остава съ по-голяма сила да изразим волята си за свободен живот. И не само да я изразим, а и да я отстояваме, за което алтернатива няма и не би трябвало да има, защото новите форми на робство, от които се отървахме едва преди 15 години, сж по-жестоки и по-цинични.

БОРБА

Предконгресно

Емил Атанасов,
зам.-председател на
АБНФ

Мястото на БНФ, Инк. в съвременна България

Организацията е основана в Германия на 28 декември 1948 г., а съдебно е регистрирана на 7 ноември 1958 г. в САЩ. Учредители са български политически емигранти, прокудени от родината от комунистическия режим след 9 септември 1944 г. Някои от тях са с присъди от т.нар. народен съд, лежали са по затвори и концлагери. Но и до ден днешен никой от репресираните не е реабилитиран след комунистическия преврат на 10 ноември 1989 г. Вече 16 години управляващите демократизираща се България не поемат гражданската и политическата отговорност, нямат волята и желанието да обявят за незаконни действията на "народния съд" и на бившата БКП.

На този фон е актуален въпросът за ролята

и мястото на БНФ, Инк. в съвременна България – член на НАТО и предстоящ член на Европейския съюз. Отговорите са жизненоважни и многозначни за членовете на организацията и за нейните хиляди симпатизанти в цялата страна и извън нея. Все още всичко се свежда до коментари, мнения и оценки в лични разговори. Едни са оптимистично настроени за настоящето и бъдещето на БНФ, Инк., други – песимистично. И едните, и другите обединява идеята на организацията и нейната съдба в близко и по-далечно бъдеще. Обединява ги желанието за решаване на съществуващите и поставените пред организацията от изискванията на момента проблеми. Защото времето тече неумолимо в условията на бързо променящото се общество и обществени отношения. Всяко забавяне или пренебрегване на проблемите може да има необратими последици.

Обсъждането и решаването на най-важните задачи пред БНФ, Инк. трябва да стане на предстоящия юбилеен 30-и конгрес, насрочен за 4 юни 2006 г. в София.

На първо място е наложително да се актуализира устава, който в сегашната си редакция е от 1960-1961 г. Промените в света и в България през последните 45 години налагат преразглеждане на отделни текстове в документа и тяхното адаптиране към съвременните социални условия. Желателно е делегатите да прочетат отново устава и да пристигнат в София с конкретни идеи, мнения и предложения по неговото съдържание.

Вторият важен проблем е свързан с приемствеността и подмладяването на БНФ, Инк. в местните организации по света и в България. Ако искаме да го има и след нас. Никъде в устава не е записано, че той има временен статут. Едва ли членовете на организацията поддържат тезата, че тя е изчерпала своите функции и няма място в бъдещето. На конгреса трябва да се защити правото на БНФ, Инк. да съществува и занаяпред.

На следващо място делегатите трябва да решат организационната форма на съществуване на БНФ, Инк. в България. Вече не са малко неговите членове-емигранти, които се завърнаха окончателно в родината. Други редовно я посещават, за да се срещат с роднини, приятели и съмишленници. Не са малко и роднините на българските политически емигранти в България и сим-

патизантите на организацията всред тях, които искат да бъдат пълноправни нейни членове. Това налага да се преразгледа и регламентира структурата на БНФ, Инк. в България, което да намери място в бъдещата нова редакция на устава.

Редно е да се помисли за финансирането и материалната база на БНФ в България с оглед на ефективното му съществуване в името на поставените програмни цели и задачи. За да не си задаваме непрекъснато въпроса: Сега какво правим като негови членове? Отговорът трябва да прозвучи убедително, ясно и аргументирано на конгреса.

Оставащите дни до 30-ия конгрес на БНФ, Инк. са и малко, и много, но са достатъчни за размисъл и дискусии по повдигнатите проблеми в индивидуални разговори и на сбирките на местните клубове. Добре е те да намират отражение на страниците на нашата "Борба". Време е делегатите да помислят и подготвят своите изказвания, които ще направят на конгреса.

В името и паметта на тези, които отглагоха живота си в борбата срещу комунистическата диктатура, в името на действително свободна и независима, демократична и преуспяваща България!

"Не" на забравата

Нощта на 1 февруари 1945 г.

"Смърт, смърт на всички до един!", крещяха с прегракнали от напъване гърла мъже и жени пред Съдебната палата.

На кого искаха смъртта? Защо? Какво бяха сгрешили тези хора там, вътре?

Бях първа година студентка. На път за университета дни наред чувах тези гласове, които и до днес отекват в съзнанието ми. И до днес избягвам да минавам покрай Съдебната палата. И до днес се питам знаеше ли тази наемна тълпа какво иска. Знаеше ли, че на подсъдимата скамейка е цветът на България – това са министри, депутати, професори, лекари, историци, писатели...

И все пак ги осъдиха. И все пак ги разстреляха. В една тъмна студена първофевруарска нощ на 1945 г. над сто души са разстреляни. Изсипали ги всички заедно в яма, издълбана от бомбардировки-

Паметникът в Софийските гробища на избитите от комунистите на 1 срещу 2 февруари 1945 г. регенти, царски съветници, министри и народни представители – общо 105 жертви на комунистическия терор

те. Заровили ги полуживи, стенещи и протягащи ръце.

Тъмна нощ, тъмна пелена надвисна оттогава над България.

Забравени ли са тези мъченици? Забравихте ли, че останаха вдовици и сираци, бащи и майки, братя и сестри без дом, без дрехи, без храна, изселени, пратени по затвори и лагери без съд и присъда.

Ние, от Движение "6 април" – Пловдив, заедно с Клуба на репресираните, Българския национален фронт, Клуб "Четвъртък" и НДСВ не сме ги забравили. Всяка година правим панихида на този ден за покой на душите им. Миналата година по случай 60 години от тази страшна дата бяхме на скромния паметник в Централните гробища в София, където поднесохме цветя, а после присъствахме на панихидата в черквата "Св. Георги".

И тази година не ги забравихме. Казахме "Бог да ги прости" в църквата. Уверена съм, че не сте ги забравили и вие.

Никога не забравяйте тази дата – първи февруари!

Не забравяйте, че и днес синовете и внуците на тези палачи управляват България!

Пак ли няма да отидете да гласувате? Въпрос за размисъл.

Минка Гатева

Актуално

Е. Момчилов,
Пловдив

Време за отлагане няма

Четири години за един парламентарен мандат в България са и много, и малко. Много са затова, защото дават възможност чрез излъчвания от парламента кабинет да бъде отстранено от управлението всичко, което може да напомня, че и преди е имало правителство. Малко са затова, защото не достига времето да бъде вреден около гърнето с мед, напълнено от държавната хазна, всеки роднина или приятел с възможност да гребне от него. Тук не става дума за съпартийци. Те са под специален режим на приоритети. За тях се отваря друга страница от неписания кодекс на партизанщината, с парламентарно направените законови поправки, прибавки и надбавки. Те легализират кражбите, наречени приватизация. Ако това се окаже трудно, се подреждат така, че прахът на времето ги покрива и скрива от погледите задълго, а от отварянето им по-късно нищо не може да се разбере.

Всички бързат. Време за отлагане няма. Някой беше казал, че всичко минава, но най-бързо славата. Ние прибавяме и забравата от придобивките чрез властта. Затова е и огромният интерес и стремеж за участие в нея. Колкото на по-високо ниво е участието, толкова икономическите придобивки, които тя осигурява, са пропорционални на мястото, което се заема по възходящата властова спирала. За изкачването по нея средствата не са канонизирани. Пачките банкноти, които вземат участие в този процес, дават дивиденди, които някоя кредитна институция не може да даде. Ето защо и борбата в изкачването не подбира средства, въпреки че те остават скрити от погледите или прик-

рити зад икономически и финансови интереси. Те се чувстват! Те се знаят! Те избиват на повърхността!

Новото коалиционно правителство, излъчено след парламентарните избори през юни 2005 г. под ръководството на социалистическата партия и изпълняващо нейната програма, показва завидна бързина в разместване и подреждане на политическите сегменти на властта. Партията ръководителка има богат и политически, и фамилен опит в тази насока. Тя знае, че времето е пари, а те са средство за овладяване и задържане на властта. Но за да ги има, трябва да се бди и контролира натрупването им при строго спазване на йерархическия партиен и административен ред. След народните представители, министрите, зам.-министрите, началниците на агенции и някои още междинни звена идва редът на областните управители. Длъжност отговорна и престижна, която дава възможност да се провежда партийната политика зад прикритието на държавното администриране. Примерите в тази посока са много. Остава почудата само как те, борците против капитала, станаха негови носители, а притежаването му – необходимо условие при определяне на мястото в управленските структури.

Пернишкият областен управител е г-н Иван Димитров и като такъв ръководи фирмата си РВС-92. **Русенският губернатор** Мария Димов е прима на "Мери-Босс – Мария Димова" със 100% дял в акции. Областният управител в **Търговище** е в борда на "Газинженеринг". **Хасковският** областен управител участва с 50% в консултантската фирма

“Бюрузо – икономическо обслужване”. **Ямболският** си има фирма “Пивоимплексинженеринг” – завод за малц. **Варненският** е с 25% в “Интерконсулт”. **Кърджалийският** е собственик на фирма “Вест” – проучване на пазара. **Пазарджишкият** е в борда на фирма за облекла “Авент” и с акции в “Бетонстрой”, “Магнетик медия”, “Оранжерии Стрелча”. **Във Враца** собственост на областния управител е фирма, носеща неговото име – “Сони фарма – Антонио Георгиев”. **Благоевградският** областен има участие в охранителните фирми “ЗС СОТ Благоевград”. Ако се огледаме малко по-съсредоточено във властовата спирала, ще се окаже, че почти половината от областните управители или заместници им, или секретарите в управленията са вече сериозни бизнесмени с партиен билет. Те не са си губили времето напразно, очаквайки “майката хранилница” да завземе отново властта, за да ги включи в икономическия капиталовъртеж. Слезем ли в по-долните властови сегменти, ще останем изумени от богатата гама на мастити комунистокапиталисти. Как стана това и така, че известна категория служители с особен партиен актив, които до 10 ноември 1989 г. не са показвали никакви признаци на капиталови възможности, веднага след тази дата устремно се впуснаха в приватизационни сделки и образуване на тяхна основа на фирми, и до днес никое от управляващите правителства не намери сили да изяс-

ни. Не само да изясни, но и да потърси сметка. Явно и това е въпрос на една своеобразна сделка, хитро проектирана, прецизно подготвена и точно според сценария приложена. Тя разтяга във времето завършването на раздържавяването, от което безспорно някой има интереси. Интереси, свързани с голям икономически и политически ефект, от които зависи, не е силно казано, бъдещето на България за десетки години напред.

Днес партията на социалистите чрез тройната коалиция е отново във властта. Като водеща сила в нея тя видимо налага за изпълнение своята програма, колкото и мъчително да ни е да го признаем. Тя определя властовия ресурс, от който в последна сметка ще зависи и преразпределението на все още свободните неприватизирани обекти с национално и местно значение. Вижда се, че другарите бързат. Много бързат. Бързат с кадровия обмен. Бързат с овладяване на възловите административни единици, към които безспорно се отнасят областните управления. Овладени, те ще покрият с прах папките, които, отворени, могат да предизвикат непредсказуемо негативни последици както персонално, така и партийно. Ето защо време за отлагане няма! Трябва много бързо кадрово да бъдат заети онези сегменти от властта, от които ще зависи бъдещето на “майката хранилница” и по-пълноценното участие на другарите във фирмите, които кръжат около нея.

Тук в интерес на истината трябва да се каже, че номенклатурните принципи за подбор по цялата хоризонтална и вертикална верига на властта още от партията-държава е практика на висшия социалистически ешелон и се прилага фамилно като политическа инвестиция за печелене на кадри. Те, фамилните носители на комунистическото минало, са привилегировани, независимо от това доказали ли са своите професионални и административно-управленчески качества за местата, които ще трябва да заемат. Само с потеклото си и заслугите на предците си те имат преднина в старта и преподреждане на местата при вътрешнопартийни разногласия, винаги са в полза на: “Той е син или внук на нашия заслужил другар...” и т.н. Това е принципът за създаване на сегмент от лоялни изпълнители, проверен при 45-годишната комунистическа власт и прилаган сега, без необходимостта на апаратни игри, на които другарите от БСП нямат равни. Но и тук не липсва демагогията, кадрово свързана с предизборните обещания, следизборните условности и в края на мандата оправданията за неизпълненията им, за които непременно някой има вина в невинността си, за да стане изкупителна жертва за некадърността на “нашия човек”, на когото баща му или дядо му е бил... Това е, което днес с просто око се вижда сред управляващите, с гола ръка се опипва и с неподсилено със слухова апаратура ухо се чува. Това е реалната истина, в която, вглеждаме ли се, виждаме единствената ѝ цел, статуквото, защото и синовете, и дъщерите имат деца, а и те също ще имат.

Докога? И отново питаме, **gokoza?**

Преход

Отечеството е в опасност! Народе????

В драматичните дни и нощи на 1996 и 1997 г. боледуващият организъм на българската общност успя да оцелее благодарение на достигналата до критична точка температура на общественото напрежение. Това оцеляване бе израз на съхранената у народа ни енергия и жизнеспособност за отхвърляне на многолетния комунистически гнет.

Повсеместна апатия и угаснала воля за противодействие срещу рушителните сили характеризират днешното състояние на българската нация. Температура под нормалната за жизнените ѝ процеси сигнализира за настъпваща агония.

Отечеството е в опасност!

Престижните до вчера обществени формации се разпадат на немощни фракции и котерии.

Властници и институционни шефове вместо да бъдат предводители на своя народ към почетното и достойно бъдеще се превръщат в алчни и безскрупулни първобитно-капиталистически "бизнесмени", загърбили националните интереси, обзети от беса за власт и богатство.

Младостта на България, изгубила вяра и воля за принадлежност към нацията, отлита от Отечеството и в огромното си мнозинство потъва в чужбинско небитие.

Демографският срив минава критичната точка на невъзвратимост.

Агресивната наглост на някои етнически групи прехвърля допустимата граница на търпимост.

Стожерите на националната ценностна система, градена и съхранявана във вековете, се рушат пред очите ни под перверзно-циничния акомпанимент на манипулационните медии.

Разпродават на безценница благословената от Бога българска земя, разпродават миналото и бъдещето на народа ни, а къде отиват "сребърниците" за измяната, едва ли и милостивият Бог знае.

*Деца на родний край,
пазете си земите,
бранете ги,
от близо и далеч...*

Верни на завета, оставен нам от възрожденските деди, съставихме Граждански комитет "Тревога!", чиято основна цел е да сигнализира пред отговорните институции и пред българската общественост за най-опасните процеси, застрашаващи бъдещето на нацията и на държавата ни.

Дяanko МАРКОВ

"Само най-глупавите телета избират своите касани!", гневно възкликна председателят на Християнсоциалния съюз (ХСС) Едмунд Щойбер, коментирайки през септември 2005 г. изборните резултати в Германия. Г-н Щойбер бе възмутен от гласоподавателите в източните провинции, които вкараха в Бундестага наследниците на Ерих Хонекер, проповядващи носталгия по социализма.

Едмунд Щойбер може би бе доста рязък към сънародниците си. Но той дори не подозира колко точна е оценката му, отнесена към днешното българско общество. На 25

юни 2005 г. значителна част от избирателите (27,8%) за трети път в свободни избори даде гласа си за бившите комунисти от (не)Българската социалистическа партия. Тези избиратели, преминали през колективната терапия на митингите, където хората все още скандират "Многу смъе! Силни смъе!", вероятно не са чели ироничния призив на западноевропейските антиглобалисти: "Повярвай в обещанията на политиците. Почувствай се идиот!" След двумесечни пазарлъци и грозни сцени бе съставена тройна коалиция, прикрита зад измамния лозунг: "В името на европейско-

мо бъдеще на България”.

Олигархията си състави правителство.

Така нареченото правителство на националното съгласие извървя процъпналите си стъпки. Мило се усмихват и чуруликат на дивотиите му родителите – президент, БСП, НДСВ, ДПС. Пригласяят им знайни и незнайни ченгета, явни и неявни “бизнесмени”, “независими” медици, “неправителствени” организации, “общественици” и кой ли не.

Станишевката голяма коалиция е поредната измама, забъркана в колбите на насалническата лява партия. Старата вещица ги умее тези мурафети. Спомнете си как през 1993-1994 г. с кабинета на дядо Беров уж бе в опозиция, но всъщност дърпаше конците с мандата на ДПС и подготви връщането си на изборите през декември 1994 г. Да си спомним и правителството на Виденов, свалено през януари 1997-а, чиито министри безпрепятствено се клонираха в “националноотговорния” кабинет на Станишев от август 2005 г. Повтарящ се кошмар ли? Сигурно. Защото отново ни управляват др. Румен Овчаров и др. Емилия Масларова, а др. Георги Зайков Пирински удря звънеца, дава и отнема думата в парламента.

Няма ги вече Илия Павлов и Емил Кюлев да плащат скритите сметки на столетницата. Но още са тук другите “бизнесмени”, с които партията на “социалната справедливост” няма да остане без спонсори. Край нея се въртят адвокатът на Майкъл Чорни и собственик на “Левски” Тодор Батков, лидери на “националния капитал” като Васил Божков (Черепя) и оръжейния търговец Николай Гюгов.

Според вайкащи се над ковчега на патриотичния banker и бивш труженик на Държавна сигурност Емил Кюлев той е бил нещатен икономически съветник на Първанов. Премълчават, че е бил съдружник в няколко фирми с депутати и министри от НДСВ. И с бившия премиер 2-н Сакскобургготски в проекта “Супер Боровец”.

В предизборната кампания шефът на “Лукойл” у нас Валентин Златев с финикийски знаци и с лично участие подкрепя БСП в Бургас, демонстрира приятелски отношения с президента Първанов, с протежето му Сергей Станишев и с червения регент Румен Петков. Следва да знаем, че големият бос на “Лукойл”, руският мултимиллионер Вагит Алекперов, не се е появил от нищото. Далеч преди

разпада на “империята на злото” др. Алекперов е заместник-министър на нефтено-фазовата промишленост на СССР. Ето защо през декември 2005 г. той обяви, че петролният монополист поема закрилата над паметника на съветската армия в София.

“Олигархията си състави правителство”, бяха първите коментари на все по-малобройните и малотиражни издания, заявяващи себе си като десни, антикомунистически или поне като некомунистически.

Днешният отечественофронтовски кабинет обедини бизнес- и политическите интереси на фамилиите Живкови, Сакскобургготски, Станишеви, Пръмови, Доган. С невъоръжено око се вижда, че 16 години след отстраняването на Живков от властта май не сме направили гигантски крачки в напредъка си. И днес преданите му чираци са министри и депутати, внучката му кове закони в Народното събрание, преводачката му е български посланик в САЩ, зетят му 20 години бе несменяем шеф на Българския олимпийски комитет и бе снет едва след скандалния филм на БиБиСи и след изключването му от МОК. Патриархът на православната църква е назначен преди 34 години от Живковото политбюро, а телохранителят на вождя след четиригодишно рекламно присъствие в МВР станал кмет на София.

Хората с къса памет от НДСВ и ДПС вероятно не желаят да си спомнят 1946-1949 г., когато БКП прилага питонова тактика и постепенно поглъща “съюзниците” си от отечественофронтовското правителство. Тогава партиите, влезли в съглашателство с червените тираны, подменят вота на избирателите си и стават подвластни на БКП. Тя купува лидерите им, а онези, които не се продават, праца на бесилката.

На другия ден след изборите

След осемгодишни властови пости найсетне БСП се докопа до държавната баница. Получи лостове и ресурси да изпълни щедрите си предизборни обещания: намаляване на данъците, повишаване с 20 процента (!) на пенсиите и заплатите, повече помощи за бедните, по-високи данъци за чорбаджиите. “Мир на колибите, война на дворците!”, както прокламираше болшевиките през 1917-а.

Ала след като червени дейци оглавиха ключови министерства, животът не тръгна по мед и Масларова. Нещо по-лошо: правителството обяви, че от Нова година ще повиши

пенсиите, а от 1 юли – заплатите, само с 5 вместо с 20%. Затова пък веднага скочиха горивата, парното, токът, транспортът, храни и лекарства, алкохол и цигари. Не скочи само жизненото равнище на излъгания българин. Довчера благоречивите социалисти смениха тона и взеха нервно да се зъбят на “скъпите сънародници”, когато ги питаха нещо за цени и за обещания. Собственикът на гоберман Румен Овчаров (казват, че човек избирал куче според характера си) в прав текст заяви, че никои не трябва да се надява на цени от времето на социализма, след като социалистическата партия била на власт.

В бюджета за 2006 г. народните представители си гласуваха увеличение на заплатите с 10,3 процента. Конституционните съдии са рекордьори със 100,5-процентно увеличение. Чиновниците от Министерството на правосъдието ще се облажат с 11,3% повече пари, от Министерството на околната среда – с 19,8%, от Министерството на транспорта – с 45,2%. Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, която позволява невиждалия произвол на монополистите във водния и енергийния бранш, ще отхапе с 53,4 процента повече от бюджетната баница, а Комисията за финансов надзор – с 62,2%. И през новата 2006 г. армия от 86 000 чиновници продължава да гложда бюджета на страната с настървеност на марокански скакалци.

За да пази безценния живот на “държавниците” Националната служба за охрана закупи 15 бронирани автомобили “Мерцедес-Бенц S 350” по 120 000 лв. всеки и 10 броя “БМВ-318” по 37 000 лв. парчето. За тези социални придобивки на властниците бяха похарчени 2 млн. и 200 хиляди лв. от държавния бюджет. От нашите пари. Сметнете колко пенсионери и социално слаби българи можеха да бъдат подпомогнати с подобна сума.

Още по-голяма наглост демонстрираха народните “избраници”, като в бюджета за 2006 г. гласуваха още 2 млн. лв. за нови бронирани автомобили.

Всяко изказване на неокомунистическите министри ни качва на емоционалното влакче на ужасите, извиквайки асоциации с късния Живков, с ранния Жан Виденов и с непроходилния Станишев. Както отбелязва проф. Пламен Цветков, България остава единствената страна, която е била управлявана от петима съветски граждани: Васил Коларов, Георги Димитров, Вълко Червенков, Андрей Луканов и

Сергей Станишев. В оценките на сериозните политолози днес тя се намира между бандитска и провалила се държава.

За да нахранят изгладнелите си партизани, червените комисари започнаха чистки в подопечните си министерства, уволнявайки и излишни чиновници, и сериозни професионалисти. Байрака развя Румен Петков. Още не бе изсъхнало мастилото от заповедите им за уволнение, когато партийната агентура вече разясняваше на здравите сили, че отишлите си ченгета не били никакви професионалисти, а протежета на Бойко Борисов, с когото заедно въртели сделки с престъпния свят.

Ударите с цените и със средствата за съществуване, несъкрушимата престъпност, с която все не могат да се преборят повече от 90 хиляди полицаи и специални агенти под, над и зад прикритие, принизяването на българина до дребните битови проблеми и извеждането на инстинкта за оценяване като главен фактор в професионалния и обществен живот съвсем не са хаотични следствия от хаотичния преход. **Те са явления от целенасочен, отдавна планиран и неотклонно осъществяван процес**, чиито автори са стратегите на т.нар. български преход.

Двеста и петдесет години ни делят от формулата за модерното общество, сътворена от бащата на икономическата наука Адам Смит: **“Малко неща са необходими на една страна, за да излезе от най-дивото варварство и да стигне висините на изобилието: мир, ниски данъци, разумна администрация и справедлива съдебна система.”**

Два-три месеца след като юнашки хариза държавата на Станишев, на Симеон и на Доган, българинът излезе от махмурлука и изрази силно разочарование от собствения си избор. На стотния му ден само 17,6 процента от анкетираните софиянци смятат, че правителството се справя успешно със задачите си. Така лошо досега не е стартирал нито един кабинет след 1989 г. Има някои успехи, но нещата като цяло не вървят, мислят 39,3% от анкетираните, а според 22,7% кабинетът Станишев се е провалил напълно. 58 процента са хората, които са убедени, че правителството няма да изкара целия си мандат.

Царят на подмяната

Нещото, с което най-силно се връзва в паметта съставянето на сегашното правителство, е участието в него на г-н Сакско-

бургготски.

През август 2005-а НДСВ влезе в коалиционно правителство, чийто премиер е синът на най-младия партизанин от отряда "Чавдар". **"От миналото човек може да взима уроци и поуки, а не бива да набира враждебни чувства – нещо, което е отрицателно. А за бъдещето е важно къде са интересите на страната"**, обяснява постъпката си на онези, които все още искат да го слушат, цар Симеон.

Душите на мъртвите, останалите без гробове в Белене, Ловеч и Скравена, в мазетата на Държавна сигурност и още къде ли не в комунистическа България, вероятно пищят от болка, ужас и обида. Монархът-експремиер сбъдна най-зловещите им сънища. Предаде идеята за демокрация, за почтеност, за некомунистически път към Европейския съюз. С явната си презръдка с комунистите Симеон Сакскобургготски ни вкара в кръвосмесителен съюз, който цели да подмени съвестите на неподкупните люде с претенциозни и не съвсем ясни понятия от рода на "коалиционна култура", "националноотговорно решение", "европейски избор" и т.н. Потвърдиха се най-страшните ни опасения: че подкрепата за НДСВ всъщност е била гласуване за БСП, скрит вот за необновената партия. И за да е още по-гротескна ситуацията, г-н Сакскобургготски отиде на червения партиен конгрес, и изрече мили думи на новоизпечените си съюзници. Все в името на доброто на Отечеството Симеон съсече вярата на най-твърдите си поддръжници – радетелите на монархическата идея. Патриоти на Царство България, затворници и лагерници, безкористни идеалисти цели шест десетилетия носят в сърцата си лика на царя-дете, с чието завръщане хората свързваха последните си надежди. С омайната мелодия на този мит през 2001 г. бяха измамени повече от два милиона българи. Преди изборите на 25 юни 2005 г. г-н Сакскобургготски заявяваше, че НДСВ е алтернатива на БСП и създаваше впечатление у избирателите, че никога няма да сключи съюз с наследниците на съществата, убили чичо му и взривили гроба със сърцето на баща му. Но след изборите влезе в съюз с хамелеон-социалистите и състави правителство, доминирано от тях.

Търси ченгето

Доказана истина е, че вече 16 години след началото на промяната най-голямата парла-

ментарна група в Народното събрание продължава да бъде групата на Държавна сигурност (ДС). Независимо от формалното мнозинство на формално управляващата партия или коалиция. Крещящ симптом за нестихващите амбиции на сивите кардинали на "мирния преход" стана прословутият "настойнически" съвет в МВР, който извади на бял свят някои от най-зловещите фигури от политическия живот в България. Министър Румен Петков има наглостта да покани да влязат през парадния вход в сградата, където десетилетия са замисляли и осъществявали тайните си операции, генерали и стратежи на несвършващия преход, строители на задгранични дружества, покровители на борчета и на "добре облечени бизнесмени", които по незнаен списък чезнат ден след ден. Откъм ДПС с антуража си винаги ги е подкрепял агент Сава. Той също ратува за демокрация в България. Ала тяхната демокрация напомня мисълта на лорд Байрон, за когото демокрацията неизбежно се изражда в диктатура на негодяите.

"БСП докара в двора си танка на ДС", остроумно писа един не съвсем независим вестник. Ходът на Румен Петков изненада с непремереността си, но от друга страна, бе съвсем логичен. След като генералите от ДС през всичките 16 години от 1989 насам са работили за връщането на БСП на власт, защо пък да не им направят един "салтанат", когато партията-хамелеон се върне на бял кон в държавните институции? Толкова ли не са заслужили хората? И пари не искат. Пари у тях дал Господ. Нужна им бе официална реабилитация. Нужен им бе наркотикът на държавната мощ, опиянението на силния, владеещ съдбините на треперещите наоколо човечета, можещ да съди, да екзекутира и да помирва по собствено усмотрение.

Както в кремълската си самота Сталин се е опивал от своето всемогъщество. Както след 9 септември 1944 г. касани с милиционерски грехи са се чувствали бозоравни, когато са могли да бият, да унижават и да умъртвяват достолепни полковници и генерали, да хвърлят на прасетата телата на герои от войните, на забележителни политици, банкери, адвокати и журналисти, за чието израстване на страната ни са били нужни седем десетилетия напредък.

Тези хуманоиди, на които трябва да сме "благодарни" за мизерията, за историческото

изоставане от бившите социалистически страни от Централна Европа, за стройната мутренска система, опасваща държавицата ни, за рекордната корупция и за невижданата апатия у средния българин към всякакви форми на обществена активност и на гражданска позиция, бяха представени като заслужили народни дейци. Някои вече са наградени от президента с най-високия български орден. Други чакат удобен повод, за да бъдат закичени с него. И Джордж Оруел не би могъл да измисли по-кошмарен парад на призрци от несвършващото минало.

Политическият "елит" е част от проблема, а не от решението

В Република България, която Апостола виждаше като чиста и свята, само през "цветущата" 2003 г. са издирвани 11 200 закононарушители, извършени са 225 убийства, откраднати са 8900 автомобила. А МВР е отчетло 90% разкриваемост на тежките престъпления и общ 6-процентов спад на престъпността. В момента 14 000 души излежават присъди в претърлкани затвори, където условията за живот грастично се разминават със стандартите на Европейския съюз. Според данни на правозащитни организации ежегодно от 5000 до 10 000 български напускат страната и попадат в сексуално робство. "България остава в голяма степен страна на произход и транзит на трафика на хора с цел сексуална експлоатация...", се казва в доклада на Европейската комисия за страната ни.

Безпочвени и невежи са твърденията, че народът ни бил прост, мързелив, нискоинтелигентен и затова Европа щяла да отложи приемането ни. Кой друг народ ражда такива чедра, които едновременно извоюват шахматната корона при мъжете и при жените, при ветераните и при младите надежди на мъдрата игра?

Къде е проблемът тогава?

В управлението на държавата. В качествата на т.нар. политически елит, който от 16 години оцелява и се самовъзпроизвежда за сметка на българската нация. Учени, политически наблюдатели, честни творци и експерти вече поставиха точна диагноза на хроничното заболяване на България: **негодни, корумпирани, егоцентрични, страхливи и слугински наведени политици.** Днешните "национални водачи" са заченати в генетичните лаборатории на милиционер-социализма. Точ-

но се вписват в определението на Иван Вазов за "хора с тесни чела и широко отворени джобове".

Има ли край днешният ни ужас

Историците казват, че страната ни е преживяла далеч по-страшни събития от сегашната временна и частична реставрация на комунизма. Нека им повярваме. Друго не ни остава. Всъщност остава ни волята да се обединяваме и да им противостоим. Кои са механизмите, чрез които обществото може да контролира властта? **Само при:** изборната бюлетина при свободни и честни избори, независимите медии, независимият съд. Има и **четвърти** – спонтанно излязла извън контрол реакция на обществото. Остава ни и надеждата, че в обединена Европа властват други правила, при които мафията на властта няма да вирее. Когато влезем там (ако влезем), законите и нормите на цивилизованата общност постепенно ще изстискат отровна гной на остатъчния комунизъм, на червено-бандитската приватизация, на разбойническия капитализъм, конструиран от Луков и от "архитектурното" му бюро.

В театъра на шестнадесетгодишния български преход дебилни актьори играят поредния фарс на режисьор-сагист. От НС, МС, президентството, прокуратурата, офиса на новоизбрания омбудсман и т.н. се носи отблъскваща миризма. Но те ни успокояват, че това бил мечтаният полъх от Елисейските полета, ароматът на пълноправното ни европейско членство. Мирисът на пет милиарда евро.

За жалост отново сме разединени и като че ли безсилни. Такива като нас е имал предвид Имануил Кант, когато е писал: "Неспротивата срещу злото те оставя в непълнолетието, което сам си си причинил." Време е да пораснем и сами да се преборим с ламията. Стига сме разчитали на международното положение, на външни фактори, на скорошното пробуждане на добрия честен българин, който за пореден път стана жертва на коварни заблуди, на собственото си лековерие.

Не направим ли нещо смислено и енергично, ще си останем вечни пациенти на болница "България". Болница на края на Европа.

Граждански комитет "Тревога!",
София, януари 2006 г.

Бел. рег.: Материалът е поместен с незначителни съкращения.

Два свята

Министър Румен Овчаров на Виенския бал заедно с дъщеря си Ана

Министър Меглена Кунева във вихъра на танца с г-н Мартин Колб – генерален директор на хотел "Радисън САС"

Г-жа Сендова е щастлива в танца с австрийския дипломат номер 1, Негово превъзходителство г-н Карл Дийн

В същото време навън, под открито небе и сибирски студ, един от 700-хилядите безработни и мнозина от тях бездомни и от 2 милиона и триста хилядите пенсионери, заобиколен от "уята" на своите каиони, се вре в топлопровода на парното, за да дочака жив сутринта

В столичния луксозен хотел "Кемпински-Зографски" 370 представители на българския политически, бизнес и интелектуален елит се забавляват в обстановка на феерия и коприна на шестия виенски бал в София. В по-голямата част от тях, независимо от днешната им политическа оцветеност, под прикритието на пищни маркови тоалети, папионки и тежки колиета прозира щемпела на БКП/БСП. Трудно е да се нагвие 45-годишният елитарен навик на лукс, показност и помпозност, предаден от бащи на синове, дъщери и внуци, особено ако след 8-годишно забвение отново им е позволено да възседнат жребеца на властта.

Така ще бъде, докато не проумеем, че заг лъскавата фасада на щедрите предизборни обещания за ред и законност се крие гражданинът с партиен билет, за когото те са непонятни като обществено приети и важещи правила на поведение. Докато не се вслушаме в гласа на разума и не изтръгнем хобота, който и след 45 години продължава да изсмуква жизнените ни сокове.

С нашето НЕ повече власт за вас, носители на заразната и злото, което вече се признава и от Европейския парламент с резолюция 1481 от януари т.г., ще разгърнем новата страница от живота на народа ни, която 10 ноември 1989 г. под патронажа на БКП не позволи да бъде отворена.

Образование

Надежда Любенова,
учителка – Пловдив

Общозвестно е, че съвременната българска образователна система не отговаря на високите изисквания, които времето поставя пред нея. Незадоволителното представяне на съвременния български ученик по време на изпити и в живота показва, че нещо в преподаването на учебния материал е погрешно и дефектно. Това най-добре се разбира от нас, учителите патриоти, носители на демократичните традиции отпреди 9 септември 1944 г. Анализите разкриват, че пълното скъсване със старата българска образователна система и подмянето ѝ със съветска от большевишки тип нанесе непоправими поражения върху българското образование, нещо, което господарите от Кремъл тенденциозно осъществиха в условията на большевишки диктат над България.

Основна задача на образователната система в България по време на комунистическото робство бе изопачаване на историческата истина, съсипване на българския език и лишаване на младите поколения от красотата и богатството на българската литература. Патриотичната тема бе напълно изхвърлена от училището и подменена с робско преклонение пред руско-съветския империализъм под прикритието на пролетарския интернационализъм.

В посткомунистическото общество БКП си остана водещ фактор и законодател в образованието, запазвайки старите си позиции на основна сила, диктуваща политиката, идеологията и насоките в българското образование. Тази е причината, поради която съвременните учебници, по които се обучава младото българско поколение, са изградени върху принципите на посткомунистическа пропаганда и явната тенденция да не се допусне пълното развенчаване на престъпленията на половинвековното руско большевишко робство над България, осъществено и с предателството на българските комунисти.

Макар че учебниците се пишат от няколко авторски колектива (за начален курс – от 9!), те не се различават в идейно отношение.

В учебниците по история се премълчават кланетата и пожарите при падането на Търново, като се споменават само 110-те избити първенци. Поместени са портрети на султани, везири,

Духовният геноциг в българското училище

еничари, турски първенци, на любимата жена на Сюлейман I, на хареми. Петвековното ни робство се квалифицира като “владичество”. Неверни са представите за хайдутството, като се причислява към селското разбойничество (11 кл., Ал. Николов). Уроците са по-подходящи за обучение на турчета, отколкото на българчета.

За християнството е писано непрофесионално.

Не се знае българският книжовник Никодим Македонски-Тисмански, докато румънските историци не пропускат споменаването му в трудовете си.

Уроците, отнасящи се до комунистическото движение в България и света, са написани в комунистически дух, онагледени богато с изворови материали, портрети на партийни вождове, картини, плакати, като се натрапва идеята, че “революцията е красива сама по себе си” (Г. Марков, 10 кл.), а се пропуска да се изтъкне, че комунистическите партии са организации, които чрез терор взимат и налагат своята власт. В биографичните данни за безотечественика Г. Димитров се премълчава второкласното му образование, както и *деветокласното на Т. Живков*.

Старите бели полета в историята на България остават. Така например до ден днешен първата бойна операция на българската армия във Втората световна война при Дебелеур (септември 1944 г.), ръководена от полк. Ив. Бонев, отново се забравя. “Забравя се”, че според Брест-Литовския мирен договор (3 март 1918 г.) България излиза победителка над Русия.

Умишлено се укрива, че със започналата на 8 септември 1944 г. военна окупация съветската армия разоръжи българската войска в Северна България, обяви я чрез радиото и пресата за военнопленническа и салютира победата си над България с 20-те залпа на победата от 224 оръдия в Москва по изрична заповед на Сталин. Никъде не се споменава за актовете на nihilism, извършвани от самоовластите се комунисти, които заменят националния триколюр с червения флаг със сърп и чук, заменят и лъвчето като национален символ с червени петолъчки. Българските бойни маршове незабавно бяха подменени със съветски песни на руски език. Войнишките комунистически

комитети разстрелваха офицери или ги принуждаваха да се самоубият, като на тяхно място бяха издигани прокомунистически функционери без елементарно образование и без военен стаж. За последвалите вартоломееви дни и нощи, вместо да се каже истината, че по специално изготвени списъци от местните комунистически организации биваха избивани водачите на българския народ по места, кощунствено се заявява: "Не е ясно доколко комунистическото ръководство е имало пръст в разпрашите, но близо три седмици то не е намерило за нужно да им се противопостави (11 кл., В. Мутафчиева). Нагла лъжа! Не три седмици, а 45 години БКП ръководеше ГЕНОЦИДА срещу изявените българи патриоти! Умишлено се укрива от учебниците, че няма страна, освен България, в която да са избити всички ръководители от старата власт. Не се споменава чудовищният ГЕНОЦИД, извършен от болшеvizма над интелигенцията. Скрива се истината, че бяха убити най-близките сродници на нашите възрожденци, герои, творци, създали образа и моралния лик на българщината. В огромната си част тия политически убийства се извършваха след зверски инквизиции. Неделно и произволно е твърдението, "че не се знае колко от смъртните присъди били изпълнени" (11 кл., В. Мутафчиева), след като те могат да бъдат открити в държавните вестници.

Новото поколение се заблуждава за събитията през 1950-1953 г., когато българският народ се вдигна и разтури насилствено създадените ТКЗС-та по селата, като се обявява, че се вдигат само селяните от Кулско (11 кл. Й. Андреев). Не "трудова-възпитателни обществения", а концлагери от съветски тип и никой не биваше изпратен там след присъда, а по мнение на ДС. На учениците не се казва, че хората бяха изпращани там, за да бъдат умъртвявани. Изселвани бяха не само "неудобните за властта лица от София и големите градове" (10 кл., К. Грозев), а и семействата, дори цялата фамилия на всички, избягали зад границата при насилственото коопериране на земята. В антикомунистическата съпротива освен горяните са взели участие още десетки конспиративни организации. Най-изявени водачи са легионерите Ив. Дочев и Илия Минев, лежал 31 години в затворите. За екзарх Стефан има само едно изречение, а защо и как е свален? Нито дума. Като се цитират откъси от "демократичната" димитровска конституция, трябва да се отбележи и как се е спазвала. Премълчава се забраната на властта да се влиза в храма.

За всички тези събития няма публикуван нито един документ. Поне да беше поместена картата на България с обозначените на нея концлагери и затвори. Документи има много. Смехотворно е твърдението, че "тежките последици от Чернобилската авария и т.н. попречили на Горбачовите реформи" (10 кл., Г. Марков). Съветският строй рухна сам като антидемократичен, антисоциален, античужден, създаден от болните мозъци в Кремъл.

Премълчава се, че комунистическият режим е обявен за престъпен със ЗАКОН, приет от Народното събрание, публикуван в ДВ, бр. 37 от 5 май 2000 г.

Според действащите тогава закони и чл. 61 от комунистическата конституция предателите и престъпниците подлежат на най-строго наказание. Българската учеща се младеж не знае, че след рухване на комунистическата система в България комунистите трансформираха властта си в икономическа и политическа и до днес използват тази трансформация, за да властват над българския народ и *да продължават да го ограбват*.

В края на учебниците за 10 клас тенденциозно се подменят изявените български творци и пълководци, световноизвестни личности от миналото. Вместо тях в учебниците са поместени снимки на спорни във всяко отношение личности като Мерилин Монро, Магона и т.н. (Г. Марков, Хр. Мирчева).

В учебниците по литература вместо четива за партизани и вождове се учат творби като "Дервишово семе" (Н. Хайтов), "Декамерон" (Д. Бокачо) и много други, старателно подбрани любовни произведения, които не са за ученици, а и не всеки възрастен човек би ги чел, разкази с атеистично съдържание.

Знаем, че след 9 септември 1944 г. беше изгорена неудобната книжнина. Подбраните от комунистите творби на наши и чужди класици бяха преработвани многократно. Крайно време е първообразите на тенденциозно променените книги да бъдат изкарани на бял свят и издавани така, както са ги писали авторите. Време е също да бъдат преиздадени произведенията на писатели, обречени на забрава.

Днес наред с класиците продължават да се изучават автори на социалистическата литература и **нито един писател антикомунист**. А имаме стойностни майстори на словото, като П. Огойски, Й. Вълчев, Й. Петров, В. Казашки, прежеждани дори на чужди езици. Недопустимо е

съвременните авторски колективи да поместват в учебниците произведения на чужди автори като "Хари Потър", книга, която Църквата забранява, вместо да използват съкровищницата на българската литература.

Странно е, че в "Гимназист" отдела във всеки свой брой по три страници за фотографии на рокзвезди с любовните им приключения плюс уроци по максимално съблазняване и покваряване

на младежта, вместо да бъде публикувано ученическо творчество и материали, подходящи за възрастта. В някои училища в стаите на третокласници са окачени ликовете на певци и деградирани типове, но отсъстват портретите на Левски, Ботев, Вазов. На училищни тържества гърми дива музика и нито една училищна песен.

Редно е учебниците да бъдат написани от честни, достойни и компетентни колективи.

Бележка на редакцията

Критичната статия на нашата съдейничка Надежда Любенова "Духовният геноцид в българското училище" е отпечатана без съкращения в сп. "Един завет", кн. 3 от 2004 г. Същата със съкращения е намерила място във в. "Про & АНТИ", бр. 37 от 2004 г.

Поради това, че проблемите, с които се занимава критичната публикация, са актуални и днес и поради това, че нищо в Министерството на образованието не се е променило след 10 ноември 1989 г., включително и при новия министър, назначен след парламентарните избори през 2005 г., ние си позволяваме отново чрез страниците на сп. "Борба" да изведем на преден план критичните бележки на г-жа Любенова с надеждата, че може да предизвикат обществен резонанс, който най-после да бъде чул и взет под внимание при разработване на учебните програми и учебните помагала за обучение на подрастващите.

"Не" на забравата

Тодор Тодоров,
Пловдив

На 8 април 1951 г. попаднах в приемната на VII отдел на ДС в София. Предишния ден групата ни, състояща се от петима души, беше разбита при опит да преинем нелегално българо-гръцката граница близо до с. Гугутка. Първ загина водачът ни – Иван Карабашев от Хасковско, баща на пет деца, бивш концлагерист в Белене. Архитект Тенчо Благов от Хасково беше ранен, заловен и 28 дни по-късно, на 5 май, умъртвен от агент на ДС в хасковската болница. Михаил Марков-Мишо от с. Белозем, бивш студент по право, концлагерист в Белене, който след освобождаването му през есента на 1950 г. минава в нелегалност, предпочете безсмъртието и се самоуби, отнасяйки в небитието анонимността на своите укриватели! Сево Ангелов от с. Динево и аз бяхме заловени и на следващия ден транспортирани с джип в София.

През лятото на 1950 г. в България се поставя началото на зловеща операция, мотивирана от ескалиращ военен конфликт на Корейския полуостров. Операцията е организирана от

Истината за мисията на Стойчо Мошанов в Истанбул, Анкара и Кайро през август-септември 1944 г.

репресивните органи на тоталитарната власт под прякото ръководство на "съветници" от сталинистките тайни служби!

Всичко, свързано с операцията, се извършва в условия на свръхсекретност, характерна за натрупаната патологична параноя у кремълските сатрапи. От затвори, концлагери и места за насилствено въдворяване на групи "бивши" хора, преминали през смъртоносното сито на 9 септември 1944 г., те се отправят към Софийския централен затвор, където по съветски образец е преустроен вътрешен следствен арест с неописуемо жесток режим! Всички общоприети в цивилизованите общества норми за спазване на елементарни човешки права, се изпращат зад входа на затворническата болница, където ошашавените арестанти си въобразяват, че ще бъдат подложени на медицински преглед... Непосредствено след вратата вдясно, по двадесетина стъпала надолу арестуваните се озовават в царството на сенките – приемната на VII отдел на ДС, чийто началник по онова време – полк. Дворянов, беше символ на

революционната ярост. Задържаният тук “враг с партийен билет” ген. Славчо Трънски по-късно ще твърди, че по заповед на Дворянов е бил потапян в каца със солена вода, за да признава, че е трайчокостовист и титовист... По същото време там се намираха още “народните” генерали Денчо Знеполски, Благой Пенев, Петър Вранчев, Кирил Станчев, Цвятко Анев и сигурно сме пропуснали някого.

От задната част на болницата съществуваше изходен дъсчен тунел на нивото на терена, по който арестуваните биваха отвеждани до средата на централния корпус, откъдето се качваха по плътно закрыта външна стълба направо на първия етаж. В средата на сградата се намираше т.нар. колело, на което от едната страна, под земята се намираха кухнята и банята, от другата страна – отделение, оборудвано с нари на два етажа, което се обитаваше от затворници на обикновен режим, които нямаша контакт с намиращите се в килиите на горните етажи “пансионери” на ДС. Най-горе на тавана, под покрива, бяха изградени тесни следователски кабинети, оборудвани с бюро и два стола – следователските бяха с тапицирани седалки, а арестантските – с квадратно дървено седало, пробито в средата, с диаметър от около 7-8 см. При продължителните денонощни разпити, провеждани от сменящи се следователи по т.нар. система “конвейер”, това дяволско “изобретение” създаваше непоносими страдания на разследваните, по чиито седалищни части се образуваха болезнени рани. Перманентният глад стопяваше за дни и седмици телата на арестантите и дрехите им висяха като закачалки. Кожата на ръцете висеше като ръкави на риза с поне 4 размера по-голяма върху старозагорския адвокат и депутат от VI ВНС Иван Копринков, зет на възпетите в македонския фолклор братя Миле и Орце Попйорданови. Докарани в София от Сливенския затвор през октомври 1950 г., срещу социалдемократите на Коста-Лулчевата депутатска група се провеждаха следствени действия с абсурдните обвинения, че чрез директиви, изпращани от затвора до техни привърженици на свобода, действали за възстановяване на забранения със закон БЗНС-Н. Петков! Срещу трима бивши министри, колеги на езекутирания Петков в деветосептемврийското правителство на ОФ – Асен Павлов, Борис Бумбаров и Ангел Держански, също се водеха следствия с горните обвинения! Бившият министър и banker Атанас

Буров се разследваше за опит да склони американците да окупират България, като предостави в замяна на САЩ военноморската база на гр. Сталин (Варна)... Като свидетел за измената на Буров ДС използваше Богдан Бошнаков – известен столичен индустриалец, живеещ на ул. “Московска” 3, който се намираше в ареста! Известните комунистически дейци проф. Петко Кунин, Иван Масларов и Петър Семерджиев се обвиняваха в груби прояви на трайчокостовизъм, антисъветизъм и титовизъм! Католическите свещеници Роберт Прустов и д-р Дамян Гюлов – редактор на в. “Истина”, бяха обвинени в извършване на шпионаж в полза на Ватикана и... вдъхновяване дейността на Трайчо Костов и групата му! Впоследствие д-р Гюлов е осъден на “лишаване от свобода” за 12 години, а отец Прустов – на 20 години!

На фона на описаната обстановка през средата на април 1951 г. в разстояние на няколко дни в ареста на VII отдел на ДС попаднаха Стойчо Мошанов и чичо му – Никола Мушанов – бивш депутат, министър и премиер на България, когото умъртвиха на връх най-големия християнски празник – Великден, 29 април. На фалшифицирания смъртен акт е отбелязано, че смъртта е настъпила на 21 май 1951 г... Неизвестен е гробът на този изключителен български държавник – демократ, положил преди близо един век основите на модерното българско образование! Следващите редове са посветени на светлата памет на Стойчо Мошанов – депутат, министър, дипломат и председател на XXIV народно събрание.

През средата на април 1951 г. докараха в ареста на ДС Стойчо Мошанов от Белене, където е работил в концлагерния пилчарник. Още си спомня Стоян Димитров Николов от с. Белово – Пазарджишко, как бай Стойчо му е оставял пресни яйца до оградата на пилчарника не без известен риск, разбира се! Още тогава някои изтъкнати “бивши” отечественофронтовци подмятаха, че трябвало комунистите да му издигнат паметник заради неговото поведение по време на мисията му в Истанбул, Анкара и Кайро през август и септември 1944 г., което поведение улеснило установяването на комунистическата власт в България на 9 септември. Тези твърдения не са секнали и до днес, което ме задължава да споделя с читателите на “Борба” (списание, което по понятни причини изчитам “от кора до кора”) някои факти за т.нар. мисия на Мошанов в Кайро.

(Следва)

Личности

Посланието към младежта
на Константин Величков
(150 години от рождението му)

Кой е Константин Величков? Български писател, живописец, просветен министър, достоен за уважение общественик. Завършил Цариградския лицей. Участвал дейно в националноосвободителните ни борби през 70-те години на XIX век. След Освобождението ни от петвековното иго участва активно в културния живот на страната с единствената цел да повиши културното равнище на народа. Съратник на Иван Вазов в Източна Румелия. Най-достойният министър на образованието, чиято цел е издигането на образователното ни дело на европейско равнище. За да бъде полезен на ученолюбивия българин, се оттегля от политиката и се отдава на творческа културна дейност. Автор е на лиричната сбирка "Цариградски сонети", на разкази, очерци и драми. Най-значителното му произведение е "В тъмницата" (спомени от затвори в Цариград), където прави достойни на народа ни и на света страданията и духовната мощ на българските революционни дейци след разгрома на Априлското въстание. Прави първия превод на български на Дантевия "Ад". В очерците си от Рим, където школувал, го виждаме като популяризатор на италианското изобразително изкуство в България. Оставил на поколенията няколко живописни етюда и картини, които удивляват с изящността си. Венец за заслугите му за културния ни възход е откриването на рисувателно училище в България през 1896 г., станало основа на днешната Академия за изобразителни изкуства "Н. Павлович". За това училище води борба, убеждава в правотата и необходимостта от него в Народното събрание. Дейно загрижен за младежта и нейното бъдеще. Незаличим е споменът в съзнанието ни, когато, коленичила, целувах знамето с лика на К. Величков и прозвуча грижовното му послание към младежта. Най-достойното послание-завет към поколенията от достоен български родолюбец, живял само 52 години, отдал живота си на родолюбиво дело.

На младежта К. Величков посвещава великолепна творба под заглавие "Към младежта". Отправеното послание към младото поколение от този достоен и високоерудирани, всеотдаен родолюбец, оставил светла памет на земята българска, има актуално звучене и днес:

*И от душа излитат слова мили:
бъди благословена, о, младеж,
черти все нова вяра, нови сили,
в своя дивен, в своя смел стремеж!
Люби беззаветно ти края роден,
служи му с мисли, с пламенни мечти,
служи му с всички чувства благородни,
кои разтупват твоите гърди!*

Елена Вачева, Хасково

Гости на "Борба"

Изгрей, зора на свободата!

Според някои публикации населението на България през юли миналата година, когато бяха проведени парламентарните избори, възлизало на 7 761 793 души. Записани били 6 720 941 имащи право да гласуват. Обаче гласували са само 3 747 793 души,

което се равнява на около 55 на сто от имащите право на гласуване! Това показва, че малко повече от половината граждани са се отзовали да гласуват в избирателните урни, за да "хвърлят своя вот" за "народни" представители в 40-то Народно събра-

ние (говорилня-парламент).

Тази слаба отзивчивост на народа да вземе участие в тези избори би могла да се тълкува по различни начини. Но това, което е най-много очебиещо, е именно, че близо половината от народа се е отчаял от машинациите на политическите партии, водачи и избраници за народни представители. Тази разочарованост, безразличие или пък, както някои казват, апатия ясно показва, че хората са загубили доверие в тези така наречени демократични избори, чисто и просто защото последните са манипулирани от тайни ченгета на ДС и какви ли не още нагаждачи на червената гвардия.

Добре известно е, че “реформиралите” се комунисти-бесепари от рода на майката БКП са експерти на изнудвания, подривност, раздори и какви ли не още дяволски номера, за да бъдат винаги господари над народа. Безброй от тия червени експерти ги има и тук, в чужбина, които непрекъснато саботират всяка инициатива на свободолюбивата емиграция.

След толкова лутане, повече от 15 години – где наляво, где надясно, где уж по средата – най-сетне народът, т.е. истинските демократични и свободолюбиви българи и българки, не се доверяват повече на политиците, нито на управниците! Последното не отговаря на надеждите и на нуждите на хората и безспорно точно затова е този масов бойкот. По всичко личи, че цялата тази циркова трагична драма от политикани, политолози, управници-партийци, ченгета, бизнесмени, мафиотски синдикати и сдружения са една алчна ламя, ненаситила се още от времето на съветския губернатор Тошо Правецки. Тази именно червена ламя е, която повече от шестдесет години пиеше и още пие невинната кръв на българския народ. Гризеше и още гризе и последните кокали на майка България!

Всеки честен българин или българка недоумява и пита – как можа съветско-руският гражданин Сергей Дмитриевич Станишев да пристигне от необятната съветско-руска страна и за кратко време стана министър-председател на България? Е, разбира се, нали е вече демокрация. Така че не само цар може да заема този висок пост. И защо не и особи от КГБ, ЦРУ или пък Мосад... Нали управниците ни широко са отворили вратите на България за чужди агенти, мафиоти и какви ли не провокатори и рушители на българската нация.

Тези “наши” управници толкова много са се заблудили в НАТО и в ЕС, че са превърнали България в база на западните колонизатори!

И този път коалицията на БСП, т.е. комунистите, кой друг?! – са получили “най-много” гласове – около 33%, НДСВ – около 22%, ДПС – 14% и малките партии – около 30%. Първите три, както се знае, направиха коалиция, което е нещо нереално! НДСВ се присъединило към БСП и ДПС... Вероятно

главната цел за тази неочаквана коалиция е да си поделят властта и богатството на страната. Това показва, че почти всички партии, сдружения и организации са инфилтрирани от тайни червени ченгета, които отклоняват истинските цели на тези сдружения, за да ги нагаждат към политиката на БСП/БКП.

Безспорно при това положение водачите на НДСВ са изневерили на своите членове, на своите гласоподаватели и на всички симпатизанти и поддръжници на тази “царска” партия. Това показва, че цар Симеон Втори е излъган и е станал “неподозиращ сподвижник” на комунистите!

Преди всичко Симеон Борисов Кобургготски, ако искаше да остане и да бъде почитан като цар на българите, той нямаше работа да се бърка в политиката и да става министър-председател на България. Това бе една голяма грешка.

Както изглежда, той прекалено много се довери на комунистите. А всички знаем, че всеки, който е правил приятелски коалиции с червените диктатори, рано или късно ще му струва скъпо, че даже ще загуби и живота си. Жалко, че НВ Симеон II не се вслуша в гласа на българската политическа емиграция, с която през изгнаничеството си поддържаше връзки и в неговите най-верни и достойни последователи в страната. Той сляпо се втурна да прави приятелство с хора, които превърнаха България в пустиня. От съветска социалистическа република и база на великия СССР сега нашата Родина са я превърнали в плацдарм на западните империалисти. Но дали малка България има друг изход, е друг въпрос, тъй като не напразно президентът на САЩ заяви, че ако не сте с нас, то значи, че вие сте с терористите!... И малки страни като България къде ще мърдат? За тях няма друг изход. Щат, не щат, ще трябва да слушат, както слушаха великия Съветски съюз, защото със суперсила пазарлъци не се правят!

Някои казват: Швейцария и Швеция са също малки страни, но не искат да влязат в НАТО! Да, обаче те имат умни далновидни управници, които непоколебимо и старателно защитават националните интереси на своите страни и не се поддават на чужди влияния и шантажи. Последните знаят как да водят дипломатия, така че и вълкът да е сит, и агнето да е цяло. Докато българските управници не са дипломати, нито са истински родолюбци. Те бързо се поддават на чужди влияния и без много да разсъждават, втурват се да обвързват Родината в чужди пактове, водейки я към национални катастрофи.

Сега чужди емисари свободно се разхождат из страната – разузнават, подриват, вършат тъмни сделки с червената мафия и се разполагат като окупатори. Открито подкупват единството и суверенитета на България!

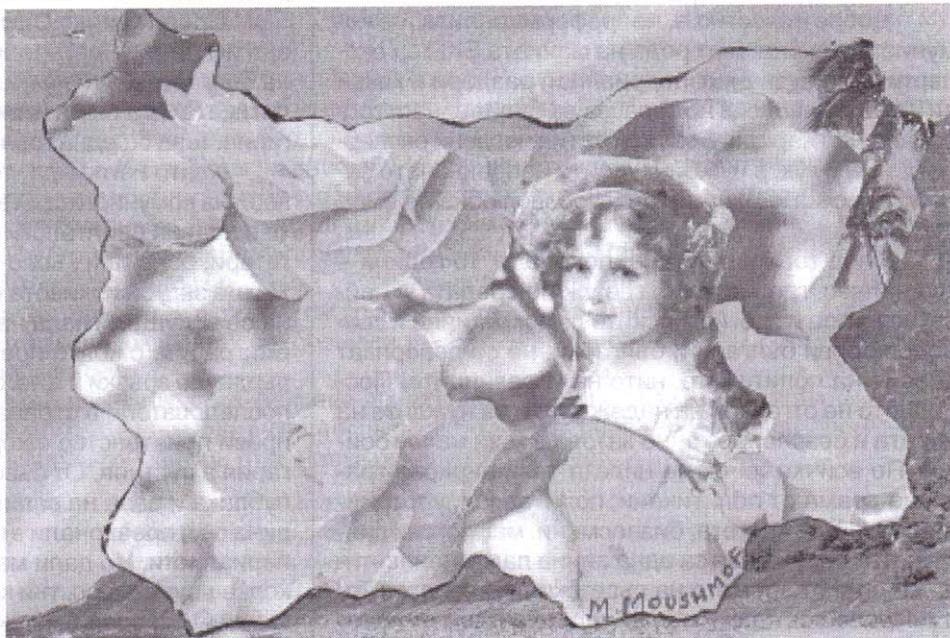
(Със съкращения)

Жената, майката и детето

Не зная точно какъ е сега у насъ, но на 8 мартъ цѣлъ свѣтъ тържествено празнува Деня на жената, а въ една отъ първитѣ недѣли на месецъ май въ Щатитѣ се зачита съ нескрита сърдечность и признателность Денътъ на майката. Въ срѣдата на месецъ юни пъкъ е Денътъ на детето. Три радостни, човѣчни, заслужени и достойни изявления на любовь!

Преди много, много години назадъ – още като първолаче въ цвѣтущата си и човѣколюбива Родина, спомнямъ си съ умиление какъ се празнуваше моя свѣтълъ денъ, посветенъ на децата: съ пѣсни, цвѣтя, ефирни балончета, екскурзии съ автобуси по красивата природа извънъ града, съ паради и училищна музика, съ хора и игри до насита; лудувахме и се гонехме на воля, а облѣчени въ чисти дрешки, весело развѣвахме малкитѣ трикоьорни знаменца съ вродена и чиста детинска патриотична гордость!...

То нѣвга бѣ!... Хората бѣха щастливи, трудолюбиви и почтени. Семейството бѣше свещениятъ олтаръ на човѣшки добродетели, обичъ към единъ-други и високъ моралъ. Разводитѣ бѣха почти нечути. Майкитѣ преди всичко бѣха постояннитѣ закрилници на децата: тѣхнитѣ ежеминутни възпитатели, “учители”, “лѣкари” и утеха. Християнскитѣ благочестиви навици се усвояваха естествено и непринудено, понеже

Алени панделки

« Лека ноцъ » прѣди да кажа на дѣтето си, дружокъ:
« ... а за моитѣ плитки, Боже, панделки червени дай!
Внѣ по улицитѣ темни всичко вѣче сѣи въ ноцѣта –
ни една корделка даже не намѣрихъ въвѣ града! »

Въ волки цѣла ноцъ не мигнахъ,
но кога зора се сѣгна
тамъ видѣхъ, въ леглото неино, въ ярки алени лѣчи
панделки за дѣтски къдри – дѣтски къдриви коси!

Вѣчно даже да живѣя, –
такъ не вижъ узнаахъ отъ гдѣ
долетѣха тѣкъ при нея тѣвѣ корделки прѣвѣ ноцѣта –
нили панделки, червени, – дарѣ за невината коса! ..

Прѣвѣе отъ английски:
Милко Мусимовъ, Монтреалъ, Канада, С.А.Щ.

хората бѣха добри и религиозни: нѣмаше християнска къща безъ иконка или кандилце въ стаята; нѣмаше дете безъ да стиска въ рѣчичкитѣ си любимото си списание “Свѣтулка”, “Огнище” или “Християнче”; нѣмаше пѣсничка безъ приятна за ухото мелодия и поучително съдържание. Дори тангата за възрастнитѣ отразяваха носталгично “майчината любов” и “майчинитѣ сълзи”, като единствено тѣ въ свѣта “чисти и истински”.

На Заговѣзни гецага почтително цѣлуваха рѣка на родителитѣ и по-старитѣ въ семейството и молеха “за прошка”, подарявайки имъ по единъ портокалъ или мандаринка, а после всички – и стари, и млади – съ изпоцанани лица отъ разлюбяната бѣла халва, висяща отъ тавана, се заливаха отъ смѣхъ и непринудено веселие – просто и човѣчно, безъ гроги и развратности! Тѣ бѣха излишни, ненуждни и чужди!

Младежитѣ бѣха ученолюбиви, учтиви и имаха целъ въ живота. Майкитѣ бѣха почитани и уважавани отъ своитѣ гѣца. Обичята въ семейството бѣше спойката, която осигуряваше щастието на всички членове – безъ значение на материалното състояние, защото бѣше чиста и платонична, а не плътска и материалистична. Въ основата на семейната структура винаги е била майката, затова всички гѣлжимъ особена гань къмъ нея като мжченица и живо въплѣщение на всички ония високоморални добродетели, въ които е залогътъ на свѣтлото бждеще на страната ни. Сега въ България не толкова “положението” е лошо и виновно за тежкия животъ, колкото сж хората. А гецага, за да не сж въ безпѣтица и духовно осакатени, би трѣбвало да сж запознати още отъ ранна възраст съ вѣрочение въ училищата, съ помощта и желѣзната воля на майката; вѣчната и свѣта българска майка! Тя е пазителката на морала, на националнитѣ ценности, хранилицето на вѣра, народенъ битъ и неговитѣ скѣпи народни обичаи. Тя е, която насажда въ човѣшкото сърдце чувствата на вѣрност, честност, чистота и висша любов. Бждещето на България лежи въ скута на майката, защото тя е, която пази животворния пламъкъ въ огнището на нашитѣ национални добродетели и нрави – незамѣнимъ творецъ на духовни ценности! Въпрѣки безбройни човѣшки страдания и неволи – тя е, която откърми великитѣ чеда на нашата Родина. Нейната неосквернена душа и здравъ усетъ къмъ добро, вѣра и надежда за семейно щастие и детско възпитание я прави източникъ на нравственъ героизмъ и несравнима беззаветност!

Българската жена – майката на гецага ни – трѣбва да заеме отново своето достойно мѣсто въ олтара на българския битъ и характеръ, та поне веднѣжъ въ годината, на деня, опредѣленъ отъ цѣль свѣтъ въ нейна честъ, да се поклонимъ съ дълбока признателност и любовъ предъ нейния свѣтъ, мжченически и героиченъ образъ!

Милко Мушмовъ, Монтичело, Илиной, САЩ

На юридически теми

Компенсаторките! Мафията и корупцията къде са!?

Тук имам предвид само една приватизационна сделка – за БТК. Имам предвид публикацията в седмичника “Про & АНТИ” от 20-26 февруари 2003 г., стр. 5, от Гражданския клуб за икономически анализи и прогнози (Г. Стаматов, А. Георгиев, Д. Димитров и П. Зарев) “Далаверизацията на приватизацията”. Освен това и публикацията на седмичника “Уикенд” от 10-16 декември 2005 г., стр. 13, “От упор” на г-н Велизар Енчев.

Известно е, че компенсаторните документи се въведоха преди 8 години със ЗОСОИ (Закон на Лучников), ДВ, бр. 107 от 1997 г., за ограбените имоти от комунистическия режим след 9 септември 1944 г. Този закон се променя и изменя и от 10 май 2002 г. стана Закон за сделки с компенсаторни инструменти. Сумата, записана в компенсаторния документ, фактически е стойността, равнопоставена от одържавяването (1947 г.) на имота. Е, какво представлява тази сума, тази стойност, регистрирана в компенсаторките? Не е ли това онази

стойност на имота, взет от имотния частник и станал държавен при комунистическия режим? Не е ли това сега **държавен дълг** към предишния му собственик? Този дълг трябва да бъде изгължен на 100 процента! Това трябва да става с предимство от постъпленията от приватизационните сделки в държавния резерв при БНБ!

Но какво решихте вие, господа парламентаристи и държавници от висшите етажи на властта, с тези два закона? Решихте тези страдалци, десетките хиляди избити и други стотици хиляди въдворени в лагери и затвори собственици сега да бъдат изпратени в джунглата на **беззаконието** (на “пазара” – какъв?), за да се възползват прекупвачите и посредниците, закупили компенсаторките на неимоверно занижена цени с мафиотски и корупционни средства. **Така при приватизационните сделки купувачите на имущество печелят от това, че оценката е занижена, и от разликата на закупените компенсаторки на извънредно ниски цени** (8, 10, 15 ст. за лев). Ето как е осквернена паметта на онези собственици, грамадната част от които са в отвъдното.

Каква нечуваемост, каква глухота от кръсъците, които се отправят от медиите и хората към тези парламентаристи и държавници, че не зачитат най-елементарните права на човека – Конституцията и Европейската конвенция?! В ПАСЕ: “Зелена светлина за осъждане на комунизма”.

Господа, народът ви избра да осъществявате държавната власт в интерес на него!

Областният съюз на репресираните – Стара Загора, по времето на 39-то НС и до правителството, а сега и до 40-то НС ви изпрати мотивирано предложение за **приемане на закон за пълно обезщетяване сумите в компенсаторните инструменти**. Всички собственици да получат разликата на изплатената им сума до пълния размер пряко от държавата. В този закон се предвижда собствениците на компенсаторките доброволно да изградят Фондация “Репресиш” за мемориални паметници и др. Каква гавра с паметта на избитите от “народния съд”, хвърлени в обща яма и няма следа от това!?

В началото посочих две публикации за една единствена компания – БТК, с разлика от времето 2 години и 10 месеца, от различни съставители. **В първия етап на приватизацията** се сочи, че БТК не струва по-малко от 1 милиард евро, т.е. 2 милиарда лева, и се сочи, че за 2002 г. е реализирала 100 милиона евро печалба, което значи 10 процента от капитала. Сочи се, че се продават 65% от капитала, за който чуждата компания – истинският купувач на инвестиционния посредник, заплатил на държавата само 250 милиона евро. В следващата публикация, т.е. на втория етап от приватизацията, се предлага да участват компенсаторките като платежно средство. При това положение в публикацията – факт № 2: “Ясно е, че от тази афера спечелиха банките, предвидливо изкупили компенсаторки, които изведнъж се оказаха с десет пъти по-висока цена”.

Какви изводи могат да се направят само за БТК? Единствено, че сделките при приватизацията са **нечистоплътни, корупционни, мафиотски**.

В този дух са се изказвали много изтъкнати юристи като г-р Константин Такев – член на Царското академично дружество, проф. Огнян Христов и др. Нещо повече, прекрасният юрист (сега покойник) г-н Лучников при внасянето на закона за обезщетенията предложи и допълнителна компенсация на сумите, установени по чл. 4, с коефициент 1.5, което значи сумата от 100 лева да стане 250 лева (с лихвата от 4 процента за 50 години!).

Какво може да се каже повече? Наскоро по медиите беше съобщено, че бюджетният излишък е около 1,3 милиарда лева към момента. Сумата в държавния резерв е била 5 милиарда лева!

Какво може да се направи тогава?! Каза ви го Областният съюз на репресираните с предложението до 40-то НС. Следва икономистите и финансистите от парламентарните групи и тези от Министерския съвет да направят пълнен разчет и анализ на приватизираното имущество на държавата – над 30 милиарда лева, и на компенсаторните документи, регистрирани в Централния депозитар – около 2 милиарда лева, от които са продадени 50 процента от стойността им и разликата от 1 милиард лева да се изплати от държавата със закона, който ще се приеме.

Калчо Калчев, Стара Загора

Редакционни

Съобщение

на пресслужбата на БНФ, Инк., САЩ,
акредитирана към сп. "Борба" – България

На 1 февруари т.г., както всяка друга след 10 ноември 1989 г., близките на убитите на 1 февруари 1945 г. по присъда от комунистическия "народен съд" (регенти на Царство България, съветници на Н. В. цар Борис III, министри от кабинетите на министър-председателите Добри Божилов, Иван Багрянов и Константин Муравиев и народни представители от последното Обикновено народно събрание, общо 105 души) организират панихидата пред общия им паметник, съграден в Софийските централни гробища.

Тази година на панихидата бяха поканени и присъстваха бивши и настоящи народни представители, представители на ЗВНВУ, Българския национален фронт, Инк., САЩ, партийни лидери и граждани, съвременници и техни потомци, съпричастни към събитията, последвали в България след съветската окупация на 9 септември 1944 г. Богослужението бе извършено от един епископ и петима свещеници. Слово след панихидата произнесе г-н Дянко Марков от името на Съюз "Истина".

Същия ден в Пловдив по инициатива на Движение "6-и април" с председател съветника към ЦУС на БНФ, Инк., г-н Жеко Жеков и председателя на репресираните от комунизма г-н Димитър Радев бе отслужена панихидата по същия повод.

Полагане на цветя пред паметника на убитите на 1 февруари 1945 г.

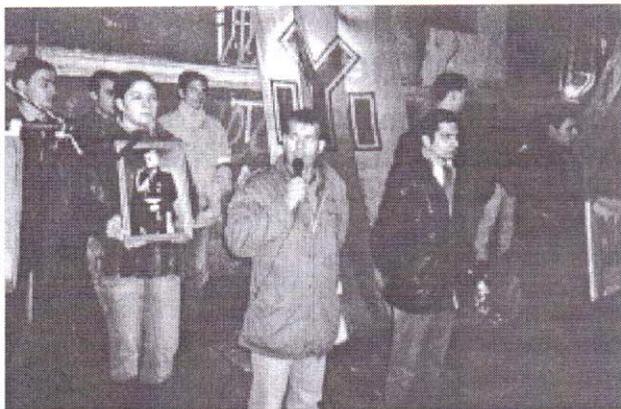

Г-н Ж. Жеков и г-н Д. Радев след полагане на цветя пред паметника на инж. Илия Минев на 7 януари т.г.

На 7 януари т.г. съидейници, почитатели и приятели на легионера антикомунист, прекарал 27 години в комунистическите зандани, инж. химик **Илия Минев** пред паметника му в градинката зад НДК положи цветя: представители на телевизия СКАТ, специално дошлите от Пловдив представители на Движение "6-и Април" и Съюза на репресираните от Пловдив и областта, водени от председателите си г-н Ж. Жеков и г-н Д. Радев, на Българския национален фронт, Инк., г-н Г. Спасов, на БНРП, на Българските командоси и граждани. Слово произнесе дългогодишният политически емигрант в Скандинавието г-н Никола Атанасов, който сподели спомени с Илия Минев като съзатворници в Плевенския затвор.

На 11 февруари т.г. в 15 часа в църквата "Св. София" бе организирана панихидата от Българския демократически форум (БДФ) в помен на убития от комунистически терористи водач на Българските национални легиони, генерала от запаса **Христо Луков**. На панихидата присъстваха бивши и настоящи народни представители, представители на ЗВНВУ начело с председателя о.з. подполковник Рухчев, от Съюз "Истина" – запасният офицер от въздушните войски Дянко Марков, който произнесе прочувствено слово, от Българския национален фронт – г-н Г. Спасов, от Българския национален съюз – г-н Боян Расате, и граждани, последователи на делото на ген. Луков за силна национална и социална българска държава.

Същия ден от 18 часа Българският национален съюз по традиция организира факелно шествие от Паметника на Незнайния воин (при църквата "Св. София") до дома, в който е живял ген. Луков и на вратата на който е бил убит от комунистическата терористична група на 13 февруари 1943 г. Пред паметника на Незнайния воин младите патриоти проведоха вечерна проверка, рапорта прие председателят на БНС г-н Боян Расате. След проверката слово произнесе о.з. подполковник Рухчев. Море от знамена и гора от запалени факли под звуците на барабани поведоха стотиците почитатели и следовници на идеите на гене-

Г-н Боян Расате чете декларацията

Факелното шествие към дома на ген. Луков

рала към дома му и негово лобно място. Колоната се проточи на неколкостотин метра. Участващите скандираха: "Българино, събуди се!" В шествието бе поканен и взе участие представителят на БНФ, Инк., г-н Г. Спасов. Пред къщата на ген. Луков представител на румънските националисти приветства БНС с пожелания за успешна дейност в името на България. Г-н Расате благодари и направи декларация, че БНС издига за свой патрон генерал Христо Луков и ще се ръководи от неговите идеи в своята бъдеща дейност за величието на България и добруването на българския народ.

На 12 февруари БНС свика в Българската телеграфна агенция пресконференция, на която председателят на съюза г-н Расате направи съобщение, че на организирания от тях общонационален референдум за отговор по поставени въпроси над 90 процента от взелите участие в референдума граждани са отговорили одобрително да бъде изградена нова политическа сила – Общонационално движение, носещо името "Гвардия", което да бъде регистрирано по Закона за политическите партии и в чиято платформа да залегнат идейните начала от програмата на Българския национален съюз.

На 19 февруари младите "гвардейци" в униформи дадоха караул пред паметника на Апостола на българската национална революция Васил Левски във връзка с годишнината от обесването му от турските вековни поробители на българския народ. В сутрешния празничен ден децата от софийските училища, дошли с цветя да почетат паметта на Левски, с любопитство опипваха униформите на "батковците от караула" и искаха да се фотографират с тях за спомен. Когато официалните лица приближиха паметника, караулът от "батковците" в знак на протест напусна поста си.

Вечерта на същия ден партия "Атака" организира факелно шествие до паметника на Апостола. Пред паметника слово произнесе лидерът на партията г-н Волен Сидеров.

Драги родолюбци от Централния управителен съвет на БНФ,

Редакционна поща

Пиша ви по повод поместената редакционна статия в последния брой на повереното ви списание "Борба", в която давате отговор на въпросите, зададени от читателите на списанието, относно искреността на царя през различни периоди на неговия живот, за новия морал, който той пледираше, че внедри в политическата дейност на партията си и пр.

Вашият отговор не може да ме задоволи напълно поради отдалечеността от събитията, които се случват в моята страна, което безспорно пречи да се получи пълна яснота и разбираемост за тях. Позовавам се на реакцията на капиталистическите държави, която все още не е осъдила комунистическия геноцид по света и у нас, както и на циганската агресия в страната, която безпричинно, по най-садистичен начин отне живота на хора, заемащи видно обществено положение.

Че деянията на царя "са все още в процес на фактическо действие, че твърде много сме повлияни от медийните манипулации, за да имаме изпреварващо, а не **последователно** отношение към факти и събития", както казвате в редакционната статия, всички тези забележки биха били основателни, ако бяха направени след стотте дни или година-две след встъпването му в длъжност. **Сега е вече късно, за да се направи нещо съществено за благоденствието на нашата страна.** Във връзка с тия деяния на царя искам да ви припомня един печален факт. Когато при пристигането си в Добрич на площад "Демокрация" в навечерието на 2001 г. не намира за нужно да извърви петдесет метра, за да уважи лика на баща си в старата общинска сграда на площад "Цар Борис III", в

БЪГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

присъствието на стотици очакващи го за целта негови искрени почитатели. Няма нищо учудващо, че веднага след идването си на власт загърби истинските патриоти – бивши царски офицери, концлагеристи и политзатворници, крайно необходими и сега, като се свърза с хора, служещи на чужди интереси. Изглежда, царят се възплъти в друга личност и забрави обещанията на Симеон Втори.

В заключение всички мои гореизброени съображения и факти, както и с голямо несъвпадение между думи и дела (неосъществяване на поетото обещание към народа, изгонване от църквите на божи служители, нежелаещи да служат на червения патриарх, користна приватизация на някои печеливши предприятия и пр.) трябва да се вземат предвид при оценката ви на дейността на правителството на Негово Величество царя. Смятам, че моят отговор, както и отговорите на много ваши читатели ще ви бъдат от полза при довеждането им до знанието на хилядите ваши читатели, живеещи по всички части на света.

Желая ви крепко здраве и успехи в борбата ви за мир, демокрация, свобода и благоденствие в нашата страна.

Д-р Кирил Караджов, член на Съюза на възпитаниците на НВУ, ШЗО и родолюбивото българско войнство – Русе

Уважаеми д-р Караджов,

Писмото ви от ??? (за датата гадаем по пощенското клеймо), с което вземате отношение към наш отговор на читателски писма, поместен в сп. "Борба", бр. 6 от декември 2005 г., стр. 12, под надслов "Редакционно", прочетохме с внимание.

Безспорно всеки читател има право на мнения по въпроса за обективността и навременността на даден публицистичен материал, отразен на страниците на сп. "Борба", който в никакъв случай не трябва да се тълкува като претенция за универсалност и като позиция на редакцията на "Борба".

Във втория абзац, на 5 ред първата дума е **последващо**, а не **последователно**, както е записано във Вашето писмо. Може би тази прочитна грешка Ви е подвела, за да мотивирате по-нататъшните си изводи.

Нашата обективност като отговор на читателски писма, отправени до редакцията, не е и не може да бъде емоционална. Ние сме категорични в становището си, **което сме изразили и във въпросната публикация, при какви обстоятелства сме и бихме били безкомпромисно категорични**. В тази връзка ние говорим за **последващо** отношение, а не за **последователно** и за **изпреварващо** във връзка с медийни манипулации.

Съжеляваме, че отговорът, който даваме на читателски писма в бр. 6 от 2005 г., не Ви е задоволил напълно, но както по-горе отбелязахме, той не е и не може да бъде универсален. Той може да бъде само обективен, точен и ангажиращ в изпълнение на нашата програма, зад която стоят хиляди българи.

Надяваме се, че кореспондентският, а защо не и визуален диалог между нас ще продължи.

За редакционния комитет: Спасов

Уважаема редакция,

Много съм ви благодарен за получаването на списание "Борба" и ще ви бъда особено благодарен, ако го получавам и занапред.

Много ми харесва написаното в списанието и най-вече това, че съм съгласен с всичко написано в него. Ако имаше партия или движение с такава ясно изразена дясна насоченост, каквато е тази на Българския национален фронт, бих членувал в нея, за да допринеса за възстановяване на Търновската конституция, възстановяване на нов народен съд за съдене на виновниците за избитите десетки хиляди българи по време на комунистическото управление.

Георги Любенов, Плевен

Драга редакция,

Списание "Борба" ми дава сили и надежда за още и по-сносен живот. Добре, че ви има – целия редакционен колектив, Българския национален фронт и списание "Борба", за да поддържате духа на българите.

Досега съм бил редовен читател на списанието, искам и занапред да бъда такъв.

Кирил Кадиев, Пловдив

Поздрав от Никопол

Уважаема редакция на сп. "Борба",

Обръщаме се с две молби към вас за помощ и съдействие.

Тази година Народно читалище "Напредък 1871" ще отбележи 135 години от основаването си и ще ви бъдем много благодарни, ако ни подарите безплатен абонамент на вашето списание за 2006 г. Читателите го четат с интерес. Една от дейностите, с които читалищният екип иска да отбележи тази годишнина, е създаването на общодостъпна дигитална библиотека "Никопол". Молим ви да отпечатате във вашето списание нашето писмо.

С благодарност и надежда

Н. Христова, секретар на читалището

Уважаема госпожо Христова,

С настоящото Ви уведомяваме, че и двете Ви молби, носещи високообществен заряд, ще изпълним със съпричастност. Можете да разчитате на нас и в бъдеще.

БОРБА

Уважаеми господин Спасов,

Благодаря Ви сърдечно за хубавото списание, което ми изпращате редовно. Прочитам го на един дъх и го давам и други да го четат. С господин Иван Дочев (Бог да го прости!) бяхме добри приятели и винаги съм се вслушвал в неговите мнения по злободневни въпроси, отнасящи се до обществото и политиката.

Здравко Станчев, Шумен

Уважаеми господа редактори на сп. "Борба",

Със закъснение приемерте пожеланията ми за здраве, бодрост и оптимизъм за бъдещето на България.

Спазвам срока. Заявявам, че желая и през 2006 г. да получавам прекрасното списание "Борба".

Тотю Дечков, с. Мраченик

Чрез "Борба" имам право да изразя и моето мнение

Прочетох книжка 6 на сп. "Борба". Нейното съдържание отразява становището на Българския национален фронт, Инк., към българските правителства през последните 15 години до ден днешен. Това становище се споделя от голяма част от читателите на "Борба". Но както изглежда, особено парлив е въпросът "за" и "против" трояката коалиция (БСП, НДСВ, ДПС), която днес управлява България. Народът с гласуването си миналата година на парламентарните избори даде вот на доверие на комунистите, въпреки и относителен, но достатъчен, за да имат най-много народни представители в парламента и с постоянния си спътник, етническата партия на Доган, в коалиция да принудят Националното движение Симеон Втори и то да се присъедини към тях и да съставят общо правителство. За Доган не се изненадваме, че е в крак с комунистите. Той беше човекът, който сътрудничеса с БКП и Държавна сигурност за смяна на турските имена на етническите турци с български по време на т.нар. възродителен процес. Сега пак той, същият, в качеството си на лидер на турската партия Движение за права и свободи държи производствено и икономически в зависимост турското население от планинските райони, Разградско, Шуменско, Омурташко и почти цяла Добруджа, а те му се отблагодаряват, като при всички произведени досега избори след 10 ноември 1989 г. под строй гласуват за неговите кандидати, така както беше по комунистическо време. По мое мнение най-последно, след като това правителство си отиде, следващото трябва да зачеркне в регистрацията тази етническа партия, създадена противоконституционно.

В предстоящите избори за президент БСП и ДПС ще бъдат поддръжници на настоящия президент Първанов, това се разбира от всички негови действия. Голяма част от гражданите, с които говоря, преценяват това и се замислят за кого да гласуват, като за никой кандидат все още не се знае нищо, освен за Първанов. За всички нас е неясна позицията на НДСВ. Тяхното мълчание не им донася авторитет, а напротив, го подронва. Не малка част от хората обвиняват партията НДСВ за участието ѝ в комунистическото правителство и лично царя за направения от него компромис. Трудно им е да разберат, че в името на България няма непозволен компромис. Преди изборите царят направи изявление, че няма да подкрепи нито той, нито партията му правителство на комунистите, а след изборите направи точно обратното. Аз им казвам, че той в името на България направи рискован личен компромис и няма защо да се изненадват от него, защото беше поставен в положение, ако не се съгласи да участва в правителството на БСП, да бъде обвинен за провала на приемането на България в Европейския съюз, което е по-лошо от всичко останало.

Ненормално е след 10 ноември 1989 г. радостта на хората, че комунизмът си отива, да бъде помрачена от това, че комунизмът не само не си отива, но си затвърждава позициите в управлението и икономиката. Продължават да се създават фирми с капитали от БСП от подставени лица. БСП е не само партия столетница, но и милиардерка с ограбените от народа чрез приватизацията и смесените чуждестранни фирми, ръководени от тях, пари. На това трябва да бъде сложен край, но явно няма от кого.

В бъдещите избори подкрепата на народа ще получи само онази партия, която обещае и даде гаранция, че точно ще спазва законите, че съдебната власт ще потърси истинска, а не фиктивна отговорност от забогателите за една нощ с партийни пари, че корумпираните ще бъдат извадени на показ, че престъпниците ще бъдат там, където им е мястото, а не в луксозните заведения с пури в устата и мацки с вдигнати поли край тях, во главе с виновниците за настоящото положение на икономиката в България. За изборната победа на такава партия и издигнатия от нея кандидат за президент ще агитираме ние, обединени около Българския национален фронт. Жалко, че БНФ все още не участва истински в местни, парламентарни и президентски избори.

По материали на Христо Тодоров, Шумен

До редакционния комитет на списание "Борба"

Уважаеми господин Спасов,

От дълги години Вие ми изпращате сп. "Борба" **безплатно**, което чета с удоволствие и интерес. Моля, продължавайте все така редовно чрез него да ме държите в течение на стоящите пред обществото ни проблеми. Желая да го получавам. Прилагам скромната сума от 10 (десет) лева, отделена от пенсията ми поне за пощенските разноски по изпращането му.

Що се отнася до личността Симеон Сакскобургготски, ще бъда откровен. Отдавна очаквах "Борба" да изясни своето становище. Ще цитирам няколко изявления на други общественици, които не се нуждаят от коментар.

Непосредствено след встъпване на Симеон в длъжност като монарх, министър-председател на Република България, поканеният от него в двореца Врана бивш крал Михай заявя: "Аз мога да се завърна в политиката на Румъния единствено като крал!" При предварително подписване на договора за присъединяване към ЕС прези-

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

дентът на Румъния, изказал се след Симеон, заяви: "Моето слово е написано на английски и френски, но аз ще говоря на румънски", за разлика от нашия премиер, който прочете словото си на френски език! Преди няколко месеца в "Труд" помести обширно изявление, на цяла страница, на писателя Стефан Цанев, който между другото казва: "Симеон си получи имотите, но загуби доверието и обичта на народа." Покрай многото не дотам лицеприлични изявления шокиращо бе изявлението, че той е "министър-председател само на тези, гласували за него", на което обикновена женица от народа отвърна: "Вие сте министър-председател на България." Намерението на Симеон да приложи в България испанския модел рухна и поради това, че той не можа да прозре една истина, а именно, че в Испания никога не е вилнял болшевишки терор. Така че крал Хуан Карлос не може да му служи за пример. А какво да кажем за приветствието на Симеон на последния конгрес на БСП, пред наследниците на тези, които поругаха тленните останки на баща му – достойния цар Борис III, единствения държавник, дръзнал да се противопостави на всемогъщия по онова време фюрер, като не изпрати на изстребление българската войска на Източния фронт и спаси от крематориумите българските евреи?!

Д-р Тодор Стаматов

Уважаеми доктор Стаматов,

От името на редакционния комитет благодаря за изпратената сума за пощенски разноски по експедицията на списанието на Ваш адрес. Списанието ще Ви бъде изпращано редовно. Със задоволство отбелязваме, че то Ви удовлетворява.

Фактите, които изнасяте, са неопровержими. Те кореспондират по време и място със събития, които не са откъснати от контекста на цялостния политически живот. Позицията на сп. "Борба" към тях в частност не може да бъде друга, освен като реално съществуващи, изясняващи едно управленско поведение, към което имат отношение политическите емигранти, членове, симпатизанти и съмишленици на идеите на Българския национален фронт и цял един народ, за който личността на царя беше синоним на вяра, упование и надежда. Той е цар по рождение и неправилно ще бъде, ако не се обръщаме към него като към такъв.

Ваш Г. Спасов

Здравейте, уважаема редакция,

С настоящите редове изпълнявам задължението си да ви заявя, че и през 2006 г. желая да получавам любимото си списание "Борба".

Пожелавам крепко здраве, за да продължите и през тази година да работите за успешното списване и разпространение на списанието.

От скромната си пенсия отделям 10 (десет) лева, за да заплатя пощенските разноски за изпращането на списанието.

Кольо Михайлов, Стара Загора

Уважаеми г-н Спасов,

Желая да получавам списание "Борба" и през 2006 г.

Пожелавам Ви здраве, дълголетие и през бъдните години да го има списание "Борба" – крепител на истината и българщината.

Изпращам Ви 5 (пет) лева за пощенски разходи.

Величка Конзова, Асеновград

Уважаема редакция,

Аз съм редовен ваш читател и искам през 2006 г. отново да получавам списанието.

Членувам в Българските национални легиони от 18-годишна възраст. Това, което те са ме научили, е да обичам Отечеството си и да съм готов на саможертва пред неговия олтар.

Георги Димитров, Сливен

Уважаеми приятели,

Уведомявам ви, че желая да чета и съответно да получавам списание "Борба" през 2006 г.

"Борба", това е нашата история и истината за национален български дух, съпроводен от желанието за социална справедливост и законност. Това е част и от мен.

Стефан Христов, Разград

Здравейте,

Благодаря за пожеланията от "Борба" за здраве и успех в начинанията. Желая и през 2006 г. да получавам списание "Борба". Разпространявам изпратените ми списания сред членовете на БДФ и ВМРО в Ямбол, също в Сливен и Елхово. Давам да го четат и комунисти-историци, които искат да се запознаят и с друга гледна точка.

Гроздю Гроздев, Ямбол

Уважаеми читатели на сп. "Борба", чрез вашата отзивчивост армията на читателите на "Борба" от ден на ден се увеличава. Нашата борба за ново българско възраждане е справедлива и тя ще победи.

Благодарим ви!

БОРБА

Уважаеми г-н Спасов,

На 15 февруари т.г. във Военния клуб в Пловдив се проведе отчетно-изборно събрание на Съюза на ветераните, на което присъства и председателят полк. Рухчев. С голямо огорчение той заяви, че занесъл в Министерството на образованието от тазгодишните стенни календари, а те са прекрасни, които са посветени на 130-годишнината от Априлското въстание, а зам.-министърът, която е туркиня, забранила да се остави там календар, тъй

като е посветен на Априлското въстание. Ако обичате, проверете случая. Питам: българи ли управляват България, или турци? Няма ли българи в това министерство, които да скочат и да вземат календар, а тя да млъкне посрамена? И още: докога турци ще ни управляват? В турския парламент има ли ДПС и министри от малцинствата? Кюрдите са може би два милиона.

И друго: социалните помощи този месец за инвалиди и социално слаби доста са намалени. Комунистите, като дойдат на власт, така изпълняват предизборните си обещания. Нека този народ се замисли за кого да гласува занапред.

Г-жа Гатева присъства на събранието и много хубаво се изказа. Г-н Спасов, пиша всичко това, за да Ви информирам, ако е от полза да информирате и читателите на сп. "Борба".

С най-искрени пожелания за здраве и успех в народополезното дело

Надежда Любенова

In memoriam

Скръбни Вести

Съюзът на възпитаниците на Военните на Негово Величество училища, Школата за запасни офицери и родолюбивото войнство и гражданство с дълбока скръб известява, че на 16 февруари 2006 г. почина на 88 години един от неговите основатели, бивш председател и почетен председател на Съюза

капитан о.з. Любомир Минчев Банковски,
кавалер на орден "За храброст"

Приключи земният път на един от най-верните и беззаветно обичащи скъпото ни Отечество негов син.

Отдал младините си за изграждане на българския офицерски корпус, преминал през всички кръгове на комунистическия ад, той до последния си дъх живя с мечтата да види България истински просперираща и свободна!

Ще помним завета му – Родината има нужда от високо морални, любещи я и всеотдайни дъщери и синове.

Нека Бог дари мир на душата му!

На 18 февруари 2006 г. в Габрово, България, почина

Тома Захариев Томов
роден през 1923 г. в гр. Трън

Разделихме се с един голям българин – националист, патриот, родолюбец, в ученическите години – гимназиален водач на Съюза на българските национални легиони.

От 1947 до 1957 г. за антикомунистическа дейност е осъден и лежи в Софийския, Шуменския, Сливенския и Беленския затвори.

Томата е бил винаги безкрайно честен и отзивчив като носител, агитатор и разпространител на идеите на Българския национален фронт, Инк.

Вечна да бъде паметта на демократа, родолюбеща, монархиста, предания на Българската православна църква християнин Тома Захариев Томов.

Той умря с България на уста.

Мир на праха му!

Д-р Б. Лазаров, Габрово
БНФ, Инк., Чикаго, САЩ

ПОЧИНА

Захари Ал. Фурнаджиев (1926-2006)

Той отдаде целия си живот за осъществяване на светлия идеал – свободна и независима България.
Поклон!

От приятелите

Делегати и гости на XXIX конгрес на БНФ, Инк. в пленарна зала с внимание изслушват дебати по повод мястото на организацията в българския политически живот (Снимка архив БОРБА)

Вляво от сцената, досами нея, на балкона е възстановената царска ложа, унищожена при комунистическото управление след 1944 г. (Снимка архив БОРБА)

Редакционенъ комитетъ: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нъ Гошо Спасовъ, г-нъ Йорданъ Ганчовски

Бюрото на XXIX редовен двугодишен конгрес на Българския национален фронт, Инк., (БНФ, Инк.), заседавал на 5 и 6 юни 2004 г. в София:

Гошо Спасов - зам.-председател на БНФ, Инк.;

Димитър (Джеймс) Велков, избран на конгреса за втори почетен председател на БНФ, Инк.;

Д-ръ Иван Дочев - почетен председател на БНФ, Инк.;

Дипл. инж. Александър Дърводълски - председател на БНФ, Инк.

(Архив БОРБА)

Изъ Резолюцията на XXIX конгресъ

Раздѣлъ II

Вътрешно-политическа дейность

Настоящият исторически и политически моментъ се характеризира съ изостряне на борбата между силитѣ на държавността, законността и демокрацията и тѣзи на съществуващитѣ все още диктатури, по форма и съдържание тоталитарни, главното оржие на които е тероризмътъ. Въ тази борба БНФ, Инк. не може и не трѣбва да бжде обикновен наблюдател, защото тя засѣга бждещето на човѣчеството и въ частност бждещето на България. Това е една отъ главнитѣ причини БНФ, Инк. да активизира дейността си въ Родината. Съ това свое решение конгресътъ смѣта, че изпълнява своя патриотичен дългъ и обществено значима мисия.

Както въ миналото, така и сега БНФ, Инк. ще настоява за възстановяване върховенството на закона и правовия редъ въ България, за което единствено основа може да бжде възстановената Търновска конституция и всички произтичащи отъ това конституционни и правни последици, въ това число:

- отмѣна на всички закони, подзаконови актове и разпоредби, наложени отъ комунистическия режимъ въ периода следъ 9 септември 1944 г., които за съжаление действатъ и днесъ;

- пълна отмѣна на наредбата-законъ за т.нар. народенъ съдъ и всички произтичащи отъ него последици;

- БНФ, Инк. ще настоява за легализиране и възстановяване **съ законъ на всички политически и граждански права на политическитѣ емигранти**;

- БНФ, Инк. въ великодушието и човѣколюбието си ще продължи да обяснява предъ съвременницитѣ си, че възмездие, получено за нарушаване на законността въ България, е най-висшата форма на справедливостъ и неговото прилагане е въпросъ на държавническа мъдростъ.

Тѣзи въпроси ще бждатъ въ дневния редъ и на XXX конгресъ на БНФ, Инк.